

**קמיע ותפילה נוראה
לשעת המגיפה ר"ל**

והוא סגולה ושמירה נוראה
לשעת הנגף ח"ו

**ספר
אדם ישר**

אשר כתב וחיבר מרן
שר בית הזהר המקובל האלוף
רבינו יצחק אייזיק זי"ע
בעל 'היכל הברכה' מקאמארנא

כדי להציל את העם בזמן המגיפה
ולחמשיך חיים על ישראל

יוצא אור לבקשת רבים
לסגולה ושמירה מכל רע

ע"י מכון ארצות קאמארנא
בית שמש

מכון 'אוצרות קאמארנא'

שע"י מרכז מוסדות קאמארנא בארץ הקודש
בנשיאות ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רחוב מרים הנביאה 14
רמת בית שמש ג2

טלפון: 072-25-800 | פקס: 072-25-801
ת.ד. 50605 בית שמש מ. 9908605
דוא"ל: otzrot.komarne@gmail.com

©

כל הזכויות שמורות למכון 'אוצרות קאמארנא'

איסור השגת גבול ידוע היות שמושקע במהדורה זו הון רב ויגיעה רבה לכן
אין לצלם ולשכפל לתרגם בכל צורה שהיא הן לפי ד"ת ולהבדיל לפי חוק
זכויות הבינלאומי ושאירות ישראל לא יעשו עווללה'

שגיאות מי יבין

במהדורה זו השקענו יגיעה רבה ועצומה כדי
שיצא דבר נאה ומתוקן ידוע מאמרי החכס כשם
שאי אפשר לבר בלי תבן כך א"א ללא שגיאה
לכן בקשתינו שטוחה לכל הארה והערה שיועיל
בטובו לשלוח אלינו זוכות הרבים תלוי בו.

ברכת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

אליעזר צבי סאפרין

בכ"ק אדמו"ר מוהר"ש מקאמארנא זצלה"ה
רח' ריב"ל 10/2 רמת בית שמש

בס"ד כ"ב שבט תש"פ לפ"ק פה עית"ו בית שמש יע"א

ראיתי את פעלם המבורך של חברי ורבני מערכת אוצרות קאמארנא הי"ו, אשר רוח ה' נוססה בהם להוציא אור תעלומה לעת כזאת לסגולה ושמירה בעד כללות ישראל, הוא הספר "אדם ישר" מאת זקני הקדוש בעל היכל הברכה מקאמארנא זצוק"ל, אשר יסד ותיקן וחיקר ואיזן באופן מיוחד לעת מצוא כאשר החל הנגף בגלילותיו כפי שהעתיק וליקט מכתבי מרן האריז"ל והוסיף מדיליה, והוא עלה ברוחב דעתו עד לשורש פגם המגיפה שהוא בפסולת המידות כאשר קיבל מרבותיו, ושם תיקן הכל בשורשו, ועלתה בידו להחיש מזור ולבטל המגיפה.

ודבר בעתו הוא, כאשר רבים אומרים מי יראנו טוב, ויפה שעה אחת קודם לכל אחד לנצור את ביתו במגן ומחסה על ידי שיקח הספר הקדוש הזה, ויגן עליו ועל כל החוסים בביתו בשמירה עליונה, הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל.

בברכה לשמירה עליונה בזכות רביה"ק בעהמ"ח

אליעזר צבי סאפרין
בית שמש יע"א

**שמירה קדושה זה
נדפס ונערך מחדש
ברוב פאר והדר לזיכוי הרבים**

ע"י

מוה"ר החפץ בעילום שמו שליט"א

מאנסי נ.י.

לשמירה ולהצלחה

לו, למשפחתו, וכל יד"ח, וכל הנלווים אליו.

זכות רבוה"ק מרן המחבר זי"ע

יגן אלף בכל מילי דמיטיב

תוכן ענינים

ספר אדם ישר בעריכה מחודשת ומבוארת.....א

ספר אדם ישר צילום דפוס ראשון.....לה

סדר אמירת הקטורת עם קיצור הכוונות השווה לכל
נפש שתיקן רביה"ק ה'היכל הברכה' זי"ע מתוך דברי
האריז"ל לאומרו בשעת מגיפה ר"ל

הקדמות המחבר

אמר המר והנמהר נבזה בעיניו נמאס ואת חסידי השם לאמת יכבד, ראה אמת ראיתי אנכי האביון ועני נבזה וחדל אישים, אילין^א מארי מתניתין מארי דחכמתא עלאה מארי דרזין ומארי דיהודא, שעתא דחיקת להון ביגונא בעניותא בחבלים וצירין. 'ותהי האמת נעדרת, וסר מרע משתולל' (ישעיה נט טו), וחוצפא יסגא^ב חולך וגדל. וחבלים ודוחקים דצדיקים שהם מועטים שהם מעט מזעיר רבה והולכת, מארי מדות טובות, מארי דרזין, מארי בשת וענוה, מארי יראה ואהבה, מארי חסד וחסידים, ואנשי אמת נמאסו ככלי מיאוס בעיני ערב רב, וחכמת סופרים תסרח^ג.

באתי לזרו בכח חזק כברזל שקבלתי ונסמכתי בחיים של מרן **רבינו יעקב יצחק מלובלין**, ובכח מורי ורבי אור הגדול דודי **רבינו צבי מזידיטשוב**, ובכח צדיקים וחסידים קדושי עליון שנשמכתי מהם בכחם, ויאצל מן הרוח אשר עליהם^ד ותנח על השפל והנבזה מדוכא הזה, ומוזה האור והחיות, ושטעמתי מקודם אלף מיתות על כל השגה אמת שהשגתי ברזין דאורייתא ע"פ דרך אמת רזין נפלאין, וטעמי תרי"ג מצות לזרוע באור החיים לחסידים ויראים וצדיקים, אשר לקחתיו אותם מצרור החיים והאמת, בלב נשבר ונדכא נבזה וחדל אישים, יזכני

ציונים וביאורים

א. לשון הזוהר אחרי (רעיא מהימנא דף ס"ח ע"א).

ב. סוטה דף מ"ט ע"ב.

ג. ע"כ בזוהר שם.

ד. מלה"כ (במדבר יא כח) 'ויאצל מן הרוח אשר עליו וגו' ותנח עלהם הרוח'.

השם 'להוציא אור הגנוז לאור עולם' להחיות נפש חסידי ישראל וירא השם, וראשית חכמה יראת השם הקדמתי ספרי 'נצר חסד' על מסכת אבות, וניטפל לי קונטרס אדם ישר, שבעונותי הרבים נתפשטו במדינות אלו הרבה מקרים מגפה, יצילנו השם שלא ישמע עוד בגבולנו. וכל זה בא מפסולת המדות ברורים רעים ערב רב, המטמאים את פיהם בלשון הרע ובשנאת חנם, לבזות התורה וחסידי השם ויראים ומבקש השם, ולבזות הצדיקים וחסידים ולומדי תורה לשמה, ומטמאים עצמם בכל מדות רעות שבועולם.

על כן באתי להעתיק ממרן אלקי האר"י הסגולות והתפלות שיעשו בעת המגפה הנ"ל בר מינן. והעיקר לזיחר במדות טובות אהבת חברים וישראל ולחיות כאין ממש, תולע קטן רוחש

יצחק יהודה יחיאל,

בן אבי מו"ר הגאון והצדיק מ' אלכסנדר זצוק"ל מקאמרנא.

גם טוב לכיין בפיטום הקטורת בבוקר ובמנחה ככונה שביארנו בסדר התפלה. וטוב לקום בחצות לילה אחר שתאמר סדר התיקון שידעת, תאמר אח"כ פסוק ויאמר ה' אל משה וכו', ותאמר אותו ג' פעמים ביושר וגם למפרע, ואח"כ גם האותיות למפרע, וכל הנקודים מנקודות 'נשף ושחלת חלבנה ולכונה' וכו', וכשישלמו יחזור, כזה: *

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה כֵּן לְךָ סָמִים נֶטָף וּשְׁחָלַת
וּחִלְפָנָה סָמִים וּלְבָנָה זָכָה בְּדַבַּר יְהוָה:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה קַח לְךָ סָמִים נֹטָף וּשְׁחַלֵּת וְחִלְפִנָה סָמִים וּלְבִנָּה זָכָה כֹּד כְּכֹד יְהוֹיָכִן:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה קַח לְךָ סָמִים נָטָף וּשְׁחָלֵת וְחִלְפִנָה סָמִים וּלְבִנָּה זָכָה כֹּד בְּכֹד יְחִיָּה:

ואח"כ ג' פעמים למפרע:

וַיִּתְּיָהּ בְּכַד בַּד וּבָהּ וּלְבָנָהּ סָמִים וְחִלְבָּנָהּ וּשְׁחָלֶת גָּמָף
סָמִים לֶדָ קַח מִשָּׁה אֶל יְהוָה וַיֹּאמֶר

וַיִּהְיֶה בְּכֹר זָכָה וּלְבָנָה סָמִים וְחִלְבָּנָה וּשְׁחִלָּת נֶטֶף
סָמִים לֵד קַח מִשָּׁה אֵל יְהוָה וַיֹּאמֶר

וַיְהִי כִּכְרֵד זָכָה וּלְבִנָּה סְמִים וְחִלְבָּנָה וּשְׁחֵלָת נֶטֶף
סְמִים לֶד קַח מִזֶּשֶׁה אֶל יְהוָה וַיֹּאמֶר

ואח"כ אותיות למפרע בנקודות אלו כזה:

**הִיהִי דָבָב דָּב הִכּוּ הִנְכְּלוּ מוֹיִמָּם הִנְכְּלוּ תִלְחָשׁוּ
פוֹטְנָה מִיָּמָם כָּל חוֹק הַשָּׁמַיִם לֹא הִיהִי רַמְאִיוֹ**

ענין פטום הקטורת¹ כבר נתבאר לעיל, כי על ידי פטום הקטורת נתעלה יוד ספירות דקדושה שבתוך הקליפות, והנה ענין י"א סמנים אלו עניינם הוא, כי הנה יש יוד קליפות דוגמת יוד דקדושה, והנה יש יוד ספירות דקליפה, ועוד כח א' של קדושה המחייה אותם, וכשאנו מסלקין אותו הנקודה המחייה אותם, אז ה' ספירות דקליפה נשארים מתים ואין להם חיות. וזהו הטעם שהקטורת מבטל מותנא², פי' הוא ממית את מלאך המות ואין בו חיות, ואין בו כח להמית, ולכן אנו אומרים אותו קודם כל תפלה בשחרית ובמנחה, אך בערבית שהוא לילה אין בנו כח, לכן בזמן המגפה ח"ו נוהגין לומר וטוב הוא.

ומורי זלה"ה היה נוהג בזמן המגפה לאומרו אחר חצות לילה כי אז כנענת ממשלתו, ובפרט אם יאמרו יוד אנשים ביחד ויהיו יראי ד'.

ולפי שכוונתנו להעלות העולמות, ולכן בכל תפלה אנו אומרים אותו קודם, כדי שלא יעלו עם העולמות. וכן אחר תפלת שחרית אנו אומרים הקטורת, כדי שלא יינקו מן השפע היורד, ע"כ.

ואלו י"א סמני הקטורת הם יוד ניצוצות קדושה של אור פנימי המחייה את הקליפות, ויש ניצוץ א' שהוא אור מקיף, ונודע כי אור מקיף כיון שהוא מקיף מבחוץ אינו נחלק ליוד ונקרא אחד, וא"כ זה המקיף עם יוד אור פנימי הם י"א סמני הקטורת.

ציונים וביאורים

ח. לשון הפרע"ח שער עולם העשיה פרק ד', ובהוספות מדברי רבינו.

ט. זוהר וירא (מדרש הנעלם דף ק' ע"ב), וז"ל: בעדנא דיערע מותנא בבני אנשא, קיימא אתגור וכרזא אעבר על כל חילא דשמיא, דאי ייעלון בנוהי בארעא בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ויימרון ברעות נפשא ולבא עניינא דקטרת בוסמין דהוו להו לישראל, דיתבטל מותנא מנייהו.

00 00

ונבאר שמותם בפסוק, כי הנה 'קח לך סמים' מיעוט סמים שנים כמאמר רז"ל (כריתות דף ו' ע"ב), והם תפארת ונצח, 'נטף ושחלת וחלבנה' הם הוד יסוד מלכות, הרי ה' תחתונות כסדרן. ולפי שהניצוץ האחרון שהוא מלכות הוא קדושה מועטת מאוד והקליפה גוברת שם, ולכן החלבנה ריחה רע, אעפ"י שהוא מכלל סמני של קדושה. אח"כ 'סמים' הם ה' עליונות כמאמר רז"ל (שם) שסמים הם [ה'] סמים אחרים, כמספר ה' ראשונים והם כתר חכמה בינה חסד גבורה. 'ולבונה זכה' הוא אור מקיף, כי הפנימי בהכרח הוא מוגבל ונתון תוך הקליפה ואינו זך, אמנם המקיף הוא זך. ולכן תראה כי עיקר הקטורת הנעשים ע"י מכשפים או החלבנה שהוא כנגד המלכות הקרובה אליהם יותר מן הכל, או הלבונה זכה שהיא עליונה שבכולן שהוא אור מקיף, וזה (הוא) הקטורת היותר מעולה שיש בכל הקטורת שלהם הוא לבנה זכה. ותכוין שכל י"א סמני הקטורת הוא אל הענין הזה שביארנו.

ואומר 'בד בבד יהיה' זה תבין ממה שהודעתך בענין לבישת שק, כי הוא בא"ת כ"ש 'בד', והוא הענין 'ולבש הכהן מדו בד' (ויקרא ו), והענין כי ה'שק' הם קליפות המתלבנים משחור ללבן שהוא 'בד', שהוא הפשטים כנודע בסוד השעטנ"ז, כי גם הוא מחלקו של קין מצד סטרא אחרא. והנה אלו הסמים היו המוחין אל הסטרא אחרא, ועתה נכנסין במוחין דקדושה וזהו 'יהיה' פי' **י"ה י"ה**, כי כבר הודעתך כי תרין מוחין דנוקבא הם ב' שמות **י"ה י"ה**, וזהו 'יהיה'.

ויבין² להזכיר זכיות שבע[ה] רועים, 'סמים נטף ושחלת וחלבנה סמים ולבנה זכה', מספרו 'אברהם יצחק יעקב משה אהרן יוסף דוד'³,

ציונים וביאורים

י. שער היחודים שער תיקוני עונות פרק ב'.

י"א. טעמי המצוות פרשת קדושים אזהרת שעטנז.

י"ב. מכאן הוספות מדברי רבינו.

יג. שניהם עולים אלף ת"ט.

וסוד 'בד בבד' הם זכות אמהות שרה רבקה רחל לאה, כמבואר במדרש¹⁷ (ויקרא רבה כ"א י"א).

וְסוּד יִהְיֶה יוֹד הִי יוֹד דָּהָה, שֶׁם שׁוּרֵשׁ יִחִיד הַכְּתַפִּין כְּנוּדַע¹⁰, וְהֵם
אַלְפָּה לַהֲעֵלּוֹת אֶלְפָּה יוֹמִין דְּגִלּוֹתָא אֶל הַקְדוּשָׁה¹¹.¹² וְלִכֵּן יוֹהֵר בּוֹמֵן ▼
הַמִּגְפָּה בִּ"מ שֶׁלֹּא לַחֲשׂוֹב שׁוּם מַחֲשָׁבָה רַעָה, אֲלֵא לֵב שִׂמְחָ וּמַחֲשָׁבוֹת
קְדוּשׁוֹת בְּשִׂמְחָה רַבָּה, וְיִסִּיר מֵאֲתּוֹ יְרֵאוֹת רַעוֹת וּמְרָה שְׁחוּרָה,¹³ כִּי" ▲
הַמַּלְכוּת דַּעֲשִׂיָּה שֶׁהִיא בַּעֲמָקֵי הַקְּלִיפּוֹת, כִּי בַּחֲנִינָה זֶה הִיא מָה שֶׁאֵנוּ
אוֹמְרִים שְׂכִינָה בְּגִלּוֹת, הִיא בְּבַחֲנִינוֹת אַחוֹר בְּבַחֲנִינוֹת דְּלִי"ת, כִּי זִמְנִין הִיא
ה' וְזִמְנִין דְּלִי"ת, וְכֵן מוֹרָה עַל שֵׁם זֶה יְהוּדָה, כִּי יו"ה הֵם חֲגִ"ת שְׁלוֹ, וְהִיא
רִגְלֵי דְלִי"ת, וְעַל שֵׁם רִגְלֵי דְלִי"ת נִקְרָא יוֹד, שֶׁהִיא נִקְוָדָה תַּחַת הִיסוּד, וְהִיא
וּבִשְׁהִיא עוֹלָה אַחוֹרֵי נַה"י אִזּוּ הִיא נִקְרָא ה', וּלְפִי שֶׁהֵם ב' בַּחֲנִינוֹת לִכֵּן
בָּאוּ בִשְׁתֵּים, הֵד' הוּא עֵיקָר, וְאַח"כַּ בְּתוֹס' בָּאָה הו' וְנַעֲשֶׂתָה ה'. אַח"כַּ
כְּשֶׁנִּפְלָה לְמַטָּה בַּעֲשִׂיָּה נִפְלָה אַחוֹר שֶׁל בַּחֲנִינָה זֶה הֵד' וְהִיא הַמַּחֲיָה אֶת
הַקְּלִיפּוֹת, וְזוֹהוּ הִירָאָה דְּמַלְכוּת דַּעֲשִׂיָּה שֶׁהִירָא מִמֶּנָּה עוֹבֵד עַבּוּדָּה זָרָה,
מִשּׁוּם שֶׁהִיא בְּלוּעָה וּמַעוֹרְבָת בָּהֶם, וְאִין זֶה יִכּוּלָּה לַצָּאת מִתּוֹכָם לְגַמְרִי,
עַד שִׁבָּא הַזֶּמֶן שֶׁכְּתוּב (יִשְׁעִיָּה כ"ה ח) 'בִּלְעַל הַמוֹת לְנִצָּח', שֶׁאִזּוּ יִסּוּלֵק זֶה
הַחַיּוֹת מִתּוֹכָם מִכָּל וּכָל, וְיִשְׁאָרוּ כּוֹלָם מֵתִים בְּטָלִין וּמַבּוּטְלִין.

אבל השתא אין לנו יכולת להעלותה אלא לפי שעה בשעת התפלה, אז אנו מסלקין אותה מעט, והם נשארים מתיים בשעת החוץ. והנה צריך לדעת סדר עליות תפלת שחרית בכל יום ע"י תפילתנו. והנה

ציונים וביאורים

יד. וז"ל: בפר בן בקר זה אברהם וכו', ואיל לעולה זה יצחק וכו', אין לי אלא אבות, אמהות מגין ת"ל בד בבד יהיה.

טו. ב' שמות יוד הי יוד הה בהכאה יוד פעמים הי, יוד פעמים הה, עולה 'כתף', כמבואר בשער היחודים (פרק י"ד), ו'יהיה' הוא שורש שמות אלו 'יוד הי יוד הה'.

שז. ב' פעמים 'כתף' שלכתף ימין וכתף שמאל המבואר בשער היחודים שם, עולים אלף, והם כנגד אלף יומין דגלותא המבואר בזוהר פקודי (דף רכ"ז ע"ב) להעלותם.

יז. זוהר הרקיע משפטים דף צ"ב ע"א דפוס קארעין (על הזוהר דף רט"ז ע"א).

יח. אוצ"ל: מעלים.

ואז נעשית המלכות גם היא 'ברוך', ונקראת ברוך על שם שמקבלת שפע במספר 'ברוך' כ"ו ע"ב ק"ל, וזה סמיכת גאולה לתפלה.

תא חז"ל מה בין צלות לעובדא דקטורת, צלותא אתקינא לה באתר דקרבנני' וכו', ואע"פ שהקרבנות הם בעולם העשיה עד ברוך שאמר, עם כל זה גם בשאר העולמות יש בחינת קרבנות, והוה 'אשה ריח ניחוח לה' (ויקרא א י), 'אשה' בעשיה 'ריח' ביצירה 'ניחוח' בבריאה 'לה' באצילות. ואמר 'וכל אינון קרבנני לאו אינון חשיבינן כקטורת', שהרי לא הועיל מלעצור המגפה אלא קטורת לבד. ואמר 'ותו מה בין האי להאי', בא ליתן טעם מה בין תפלה לקטורת, שהתפלה תיקון להעלות העולמות, וזו"ש 'איהו תיקונא לאתתקנא, אבל קטורת עביד יתיר', שמעלה העולמות גם כן ועביד יתיר מתיקון, 'וקשיר קשרין', פירוש כי המלכות בעשיה בעמקי הקליפות, והיא בגלות בחינות ד', דומנין ה' וזמנין ד', ועל זה מורה שם 'הוודה', יה"ו חג"ת שלה, וד' בבחי' כשהיא אב"א שיש אחיזה להחיצונים, ואז מראה עצמה דלה שלא ליתן, וכשהיא פכ"פ שוה אליו מגעת עד הכתר שלו, ואז היא צורת ה', שהיא י" ספירות כמותו.

וּלְפִי שעיקרה מאחורי ז"א, ואח"כ נוסף לה הה' שהיא חזרת פב"פ, לכן קדם הד' לאות ואו באות ה', וכן במלת 'יהודה' קודם הד' אל הה', וזאת בחינת הד' נופלת בקליפות ומחיה אותם, וזהו היראה דמלכות דעשיה הנזכר לעיל דף (ט"ו) [רמ"ז ע"א]. שהירא ממנה עובד עבודה זרה, ואין הבחינה זו יכולה לצאת מבין הקליפות, עד שיבא זמן הכתוב (ישעיה נ"ה ח') 'בלע המות לנצח', שאז מסתלק זה החיות מתוכם וישארו בטלים ומתים, אבל עתה אין אנו יכולים להעלותה אלא לפי שעה בעת התפלה.

ציונים וביאורים

ט. מכאן הוא בוחר הרקיע פרשת ויקהל (על הזוהר דף ר"ט ע"א), וז"ל הזוהר שם: תא, וזו, מה בין צלותא לעובדא דסמטא, צלותא אתקינו לה באתר דקרנבין דהוו עבדי ישראל, וכל אינון קרבנן דהוו עבדין ישראל לאו אינון חשיבין כסמטא. ותו מה בין האי להאי, אלא צלותא איהו תקונא לאתקנא מה דאצטרך, קסמט עבדי תירי, מתקין וקטשיר קשרין, ועבדי נהירו יתיר מכלל, ומאן איהו, דאעבר וזהמא ואידכי משכנא, וכלא איתמא ואתקין ואתקוה כחמא. ועל דא בעינן לאתקמא עובדא דסמטא לצלותא בכלל יומא ויומא, לאתברא מכלל מעלמא, דאיהו תפונא דכלא בכל יומא ויומא.

00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00

וזהנה בחינה זו שנפלה לא נפלה מ"ה של שם, אלא מו"ה של השם, ולכן הם "א סממני הקטורת כמנין ו"ה הנוכר, ולכן היה במשכן יריעות עזים, שהם רומזים לקליפות, שהם חיצוניות כמו היריעות החיצוניים, והיו ה' במחברת הא', וו' במחברת הב', והם כנגד ו"ה, ולא היו בכל אחד ה' וחצי, וכן ארכן למ"ד ורחבן דל"ת, הרי דל', כנגד בחינות ה' המחיה אותם. אבל היריעות הפנימיות היו ה' בכל מחברת, כנגד מילוי הה', ארכן כ"ח ורחבן ד', הרי ל"ב, רמז לל"ב רוחא דלגאוא.

וזהנה כל זמן שאין בחינה זו עולה למעלה נראה פירוד בקדושה ח"ו, וע"י הקטורת עולה, וז"ש 'וקשיר קשרין', ואמר בלשון רבים, משום שכשנפלה המלכות נפלה כל בחינות המלכיות שבנוקבא, שהרי כל מדה ומדה שבה היא כלולה מ"ו, ואף מלכות שבכתר שלה נפלה, וכשעולה כולן עולין והיא משתלמת עד הכתר, וז"ש 'וקשיר קשרין ועביד נהירו יתיר מכולא' וכו', לעשות להעביר הוזהמא מבחינה הזאת.

ואמר 'כולא איתנהיר ואתתקן', פי' כי הנה נודע שכל הקדושה שרשה למעלה בא"ס, והטומאה שרשה למטה, ובהתבטל הטומאה ממלכות זו שבתוך הקליפות, כל השרשים שלה למעלה נטהרו, ולכן אחר מעשה הקטורת אנו אומרים הודו וכו', כי אחר שאמר הקטורת ונתבטל שורש הקליפות אז אנו מודיעים בעמים שהם עמקי הקליפות 'עלילותיו' לבטלם ג"כ, וז"ש (ד"ה א' ט' זכו) 'כי כל אלהי העמים אלילים'. ולכן נאמר למשה קח לך, כלומר להנאתך, שהוא בעלה דמטרוניתא^{כא}.

ואמר 'קשיר קשרין נהיר נהירו אעבר וזהמא', פי' כמ"ש שהיא בחינות ד' מן הה', ועל ידי זה מתחבר ואו בה', וכל זה בעשיה בבחינה שבו, וכן עשיה ביצירה, וכן מעולם לעולם עד א"ס^כ.

ציונים וביאורים

ב. וזהו 'הודיעו בעמים עלילותיו'.

כא. לשון חזוהר שם: אלא קח לך, להנאתך ולתועלתך, בגין דכד אתתא אתדכא, הנאותא דבעלה איהו, ורוא דא קח לך סמים, לאעברא זוהמא, לאתקדשא אתתא בבעלה, זכאה חולקיה דמשה.

כב. ע"כ בזוהר הרקיע שם.

[illegible]

וַעֲשִׂיתָ אֹתָהּ קִטְרֶת רֶחַק מַעֲשֵׂה רִיחַת מִמָּלַח מְהוּר קָדָשׁ׃
וְשִׁחַקְתָּ מִמֶּנָּה הֶדֶק וְנִתְתָּה מִמֶּנָּה לִפְנֵי הָעֵדֻת
בְּאַחַל מוֹעֵד אֲשֶׁר אֲנֻעַד לָךְ שְׂמֵחַ קָדָשׁ קְדָשִׁים תִּתֶּנָּה לָבָם׃
וְהִקְטִיר עָלָיו אַחֲרָן קִטְרֶת סָמִים בַּבֶּקֶר בַּבֶּקֶר בְּחִיטָיוֹ
אֶת הַנְּזֹרוֹת וְקִטְרֶנָּה׃ וּבִשְׁעֵלֹת אַחֲרָן אֶת הַנְּזֹרוֹת בֵּין
הָעֲרִבִים וְקִטְרֶנָּה, קִטְרֶת תְּמִיד לִפְנֵי יְהוָה לְדֹרֹתֵיכֶם׃

ויוכין אח"כ בשם בַּיהוֹשִׁי, היוצא מר"ת 'מַעְלֵי שׁוּמְרֵי הַחֲמוּטוֹת' (שה"ש ה ז), נקוד כמו שהוא נקוד בפסוק.

ומספרו רבוע ע"ב, יוד יוד הי יוד הי ויו הי ויו הי,
וקס"א אלה הי יוד הי,

ואח"כ יכוין אותו מלא **מים** **הא ש"ן**, וההא תהיה מלאה אלפין, והפשוט נקוד כאמור, והמלוי נקוד המם סתומה פתח, והיוד דמלוי השין בצירי. ומספרו עולה **מות**, ונמתק בנקודו שעולה ע"ב, כשימשיך לו אלף מתיקון ו**אמת** שבפני אריך אנפין, שמהפכו מ'מות' ל'אמת', וזה טוב לסלק המות מכל חולה.

- וזה ענין** *שצריך לזהר בזמן המגפה בר מינן ממדות רעות בתכלית ▼ השמירה, מכעס וגאווה וקנאה ושנאה ותחרות ונקימה ונטייה, והגדול שבכלם (מ)רה שחורה ועצבות, שהוא עצמו סם המות פסולת של מלכין דמית, שמהם כל המדות רעות פסולות הברורין, ופסולת הפסולת הוא מרה שחורה ועצבות סם המות ממש הממית בזמן המגפה.
- ושורש** הטוב של זין מלכים הוא 'משה', שם מים **הא עיין**, שעדיין עלה מות בחלונו²² מסוד עץ הדעת, וצריך להשפיל עצמו אין ממש

ציונים וביאורים

כג. ר"ל שמשפרו 'מות' וכן"ל בסמוך.

00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00

בשמחה ובלב טוב בלי שום תקוה לקבלת שכר. וע"י המשכת אין ממש בלב אמת, אמת בלב שמח, בלב אחד בלב אהבת ישראל ושמחה, ששומח עצמו שזכה להיות שמו יהודי ישראל, ואינו מצפה לשום דבר, אזי נמשך דעת עליון דעת דמשה סוד אלף אלופו של עולם, אשכון את דכא²², ונעשה ואבות בסוד 'משה עבד יהוה' (דברים לד ה), שמספרו 'ואמת', ונעשה מ'מות' 'ואמת', ונהפכו כל זין מדות ממות לחיים עלינו ועל כל ישראל, סם חיים, אין ממש, ושמחה בלב טוב, ונעשה מ'גוף' 'אפן'.

וגם צריך לזכור לומר מאה ברכות שתיקן דוד המלך לבטל המגפה, ולומר כל ברכה בכוונה ובשמחה ובלב טוב. ויכין להעלות הברורים מארור לברוך ממזל לחיים, ונשארו הקליפות מתים ואין בהם כח להרע. והסימן בזמן המגפה מלת 'ברוך' כבד על המבטא, כי 'ברוך' הוא חיים ממש, ויתפלל ויברך להשם בשמחה ובלב טוב.⁶

וַיִּכְוֶן יוֹד הֵי וְאֵו הֵי וְדִי־אֵוִי^{כֶּה}.

וּשְׁם אֲדֹנָי מֵאָה אֲדָנִים יְכוּן שֵׁם יְיָ יִנְדִּי^{כו} אֵל נִי.

ובזה מעלה הניצוצין שבקליפה בסוד ממות לחיים:

וְאֵת"כ" אָמַר:

וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְכָל זִמְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מִשְׁכַּנְו וּקְחוּ לָכֶם עֲצֵי
לְמִשְׁכַּנְתִּיכֶם וּשְׁחֲצוּהֶם כַּסֶּסֶת: וּלְקַחְתֶּם אֲנֵדָת אוֹזֹב וַיִּסְבְּלֶתֶם
בָּדָם אֲשֶׁר בְּסֹף הַהַעֲרָה אֶל הַמִּשְׁקָנָה וְאֵל שְׁתֵּי הַמְּזוּזֹת מִן הַדָּם
אֲשֶׁר בְּסֹף וְאֵתֶם לֹא תַעֲזֹו אִישׁ מִפְּתַח בֵּיתוֹ עַד בֶּקֶר: וְעֵכֶר יִהְיֶה

ציונים וביאורים

כד. מלה"כ ישעיה נז טו.

כזה. שהוא שם ס"ג ומילואו העולה ק' כנגד מאה ברכות, כמבואר בפרע"ח שער הברכות פרק א'.

ובכו. ר"ל יצייר שם אדנ"י, א' בצויר יו"י, נ' בצויר י"ג, נמצא 'אדנ"י עולה ק'. והכוונה להמשך הק' ברכות מאימא שהיא ס"ג ולז' הנ"ל אל המלכות הנקראת אדנ"י הנעשה ג"כ ק' ברכות בצויר אדנ"י הנ"ל ולכן שם אדנ"י כנגד מאה אדנים, פרע"ח שם.

לִגְנוֹף אֶת מִצְרִים וְרָאָה אֶת הַדָּם עַל הַמַּשְׁקוֹף וְעַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת:
וַיִּפְסַח יְהוָה עַל הַפֶּתַח וְלֹא יָמַן הַמַּשְׁחִית לְבֹא אֶל בְּתִיכֶם לִגְנוֹף:
וּשְׁמַרְתֶּם אֶת הַדָּבָר הַזֶּה לְחֹק לְךָ וּלְבְנֶיךָ עַד עוֹלָם; וְהָיָה כִּי תֵבֹאוּ
אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְמַן יְהוָה לָכֶם בְּאֲשֶׁר דִּבֶּר וּשְׁמַרְתֶּם אֶת הַעֲבֹדָה
הַזֹּאת; וְהָיָה כִּי יֹאמְרוּ אֲלֵיכֶם בְּנֵיכֶם מַה הַעֲבֹדָה הַזֹּאת לָכֶם:
וַיֹּאמְרֶתֶם זֶכֶר פֶּסַח הוּא לֵיהִיָּה אֲשֶׁר פָּסַח עַל בְּתֵי יִשְׂרָאֵל
בְּמִצְרַיִם בְּגִנְפוֹ אֶת מִצְרַיִם וְאֶת בְּתֵינוּ הַצִּיל מִיַּד הָעַם וַיִּשְׁתַּחֲווּ:

גם 'אמר:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אַהֲרֹן כֹּחַ אֶת הַמִּחְתָּה וְתֵן עָלֶיהָ אֵשׁ מִעַל הַמִּזְבֵּחַ וְיֵשִׁים קִמְצַת וְהוֹלִיד מִחֲרָה אֶל הָעֵדָה וְכִפֹּר עֲלֵיהֶם כִּי יֵצְאוּ מִקֶּצֶף מִלִּפְנֵי יְהוָה הַחֵל הַנֶּגֶף: וַיִּקַּח אַהֲרֹן בְּאֶשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה וַיִּרְצֵן אֶל הַגֹּד הַקָּהֵל וְהֵנִה הַחֵל הַנֶּגֶף בָּעָם וַיִּתֵּן אֶת הַקִּמְצַת וְכִפֹּר עַל הָעָם: וַיַּעֲמֵד בֵּין הַמָּתִים וּבֵין הַחַיִּים וַתִּשְׁעַר הַמִּגְפָּה: וַיִּהְיוּ הַמָּתִים בַּמִּגְפָּה אַרְבָּעָה עָשָׂר אֶלֶף וְשִׁבְעַת מֵאוֹת מִלִּבְדַּר הַמָּתִים עַל דִּבֶּר קִרָּה: וַיָּשָׁב אַהֲרֹן אֶל מֹשֶׁה אֵל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וּהַמִּגְפָּה נִעְצְרָה:

גם תאמר פסוק:

וַיַּעֲמֵד פִּינְחָם וַיִּפְּלֵל וַתַּעֲצֹר הַמַּגִּפָּה:

ויכוין בציור זה כז:

וה	ו	פ	ו
יה	י	י	י
ע	נ	פ	ע
מ	ז	ל	צ
י	ס	ל	ר

ציונים וביאורים

בז. פסוק ויעמד פינחס ויפלל וגו' בה' שורות ממעלה מטה, ולכל אות נכתב בצדו אות משם הוי"ה, שהם סד הכל ה' הויות.

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וכל זה"כ יאמר אחר כל שלש תפילות דשחרית מנחה וערבית, מזמור אלהים יחנונו, שבו שבעה פסוקים ומ"ט תיבות, ויכוין שר"ת שלש פסוקים הראשונים הוא **אל**, וס"ת **הכ"ב** שמספרו **אדנ"י**. ור"ת וס"ת של פסוק רביעי הוא אותיות **י"ה**. ור"ת שלש פסוקים אחרונים יא"י שהוא מספר **אדניה**, וס"ת מו"ץ כמספר **קול**, הרי כל השמות כמספר **קול י"ה אדניה אדנ"י**.

ור"ת כל השבעה פסוקים יחד הם אל"י יא"י שמספרו שם ע"ב
יוד ה' ויו ה'.

וכל אותיות המזמור הם רי"ו כנגד רי"ו דשם ע"ב. וע"ב ורי"ו מספרם רפ"ח ניצוצות שירדו במאנץ תבירן שמהם באים הקליפות והעונש.

ולפיכך יכוין בארבע ע"ב הידועים שמספרים רפ"ח לתקן אותם.

יִוְדֵי הָאֱלֹהִים וְיִוְדֵי הָעֵבֶר. ע"ב דע"ב.

יִוֵּד הֵאָּ הֵאָּ וְאֵן הֵאָּ עִם "אוֹתִיּוֹת ע"ב דס"ג.

יִרְדֹּה הָאָה וְאִי הָאָה יִהְיֶה ע"ב דמ"ה.

י ית יהו יהוה ע"ב דב"ן.

וַעֲזֹד יִבְוִין כִּי קוֹל יְהוָה אֱהִיָּה אֲדֹנָי עִם הַכּוֹלֵל מִסְפָּרָם רַחֵל:

ואחר כך יאמר זה הפסוק:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים וְיִשְׂרָאֵל אֲבִיהֶם אִם כֵּן אֶפְשָׁא זֹאת עָשׂוּ קָחוּ
מִזִּמְרַת הָאָרֶץ בְּכֻלֵּיהֶם וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ מִנְחָה מַעֲט צָרִי
וּמַעֲט דְּבַשׁ גְּבֻעָת וְלֹט בְּטָנִים וּשְׂקָרִים:
וּלְכוּיִן בְּשֵׁם הוֹיָא מִזֶּה עֲדָנְלִבְשָׁי.

ציונים וביאורים

כת. אוצ"ל: ואח"כ יאמר. וכ"ה במשנת חסידים מסכת תיקון המגפה פרק ג' משנה ג'.

והנה תבין באותיות הקודמות שהם **פֶּלֶם־כָּאֵר**, ואח"כ באותיות המאוחרת **קֶה־סִמּוֹת**.

גם תכוין בשם קדוש רוטא היוצא מפסוק ר' דצ"ר, ו' דומעט דבש', ט' דלוט, א' של נכא'ת.

גם תכוין בשם נְעֻרֶיךָ, נ היצא מ'אם כן, ע' מ'זאת עשו', ו' ד'קחו', ר' מ'זמרת', י' של 'בכליכם', ר' ד'הארץ', ו' ד'והורידו', ב' של 'מנחת'.

גם תבין בשם קר"ע ש"ט"ן, ק' היוצא מ'קחו', ר' מזמרת הארץ', ע' ד'מעט, ש' מ'דבש', ט' ד'לוט', נ ד'בטנים'.

וזהנה יכּוּיִן^כ מאוד באמירת פסוק זה כי יש בו סודות נוראות, כי ענין המנחה ששלח יעקב ליוסף למצרים, כי כבר הבין שהוא יוסף עצמו 'מנחה חדשה ליהוה' (ויקרא כג טז) הניקרב בשבועות אחר ימי הפסח, וזין שבועות עומר לברר זין אדם מלכין קדמאין דמיתו להחיותם, אשר זה היה עיקר יציאת מצרים לברר הון עתק רכוש גדול קריין דאדם הראשון.

▼ **ושורשי**^ה המגפה בא מחטא קרי לבטלה, והשומר בריתו יצל מזה, על כן מאוד לעשות תשובה ותיקונים על זה בשמחה, [1]שמירות שבת קודש, ולהרבות צדקה, והכנסת כלה, וגמילות חסד, כי כל מלכין קדמאין היו מפגם זה שיצאו בלתי תיקון כנודע, והפוגם בריתו מחדש שבירות הכלים, וגורם מיתה ומגפה, על כן להרבות במצות הנוכחין בשמחה רבה, ובלב טוב ובמסירות נפש.

ובהכרח כשנתברר ברורי ניצוצין אינם נגמרים להתברר עד שיהיה בגמר הביורור מגפה כמו שהיה במצרים, אלא שהפכו הקב"ה

ציונים וביאורים

כ. מכאן הוא הוספות ויחודים מדברי רבינו.

00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00

ברוב רחמים על המצרים לנגף את מצרים להמית הקליפות והרע, כשנסתלק מהם שפע מתים ברעב, וכן להיפך כי יהיב רחמנא שובע ללחיים יהיב^ל. ועיקר להמשיך שבע על הקדושה וברכה ושפע, ואז מתים הקליפות והרע.^ט

ואחר ימי הפסח והעומר בגמור הברור שלא יהיה מגפה חלילה, ואנחנו מקריבין 'מנחה חדשה ליהוה' זין פעמים 'חיים' במספר השוה^ל, שעולין זין מלכים דמיתו ממות לזין פעמים 'חיים'. והוא עצמו מנחה ששלח יעקב ליוסף שם נורא **צֶדְנֹלְבֶשֶׁ** ממונה לשמור מן המגפה, שהוא צרי דבש נכאת לט בטנים שקדים השם **צֶדְנֹלְבֶשֶׁ** מספר 'מנחה חדשה ליהוה'^ל הניקרב בשבועות בגמר הברור, לשמור אותנו מן המגפה להמשיך זין פעמים 'חיים' במספר השוה.

וזהו בא 'לחם חמץ' מספר ר"ו הנודע לשרוף החמץ, ולהכניעו שלא יגרום מיתה, כי הוא מסיטרא דמותא. ובחקריבו על המזבח באכילות כהנים עם הכבשים, נימתק ועולה עד שורש הבירור הטוב דעת עליון דעתיקא, ונחפך ממות לחים.

והש"י ברוב רחמיו אחר הבידור של מצרים וימי העומר, נתן להם התורה של עץ החיים, ויצאו נשמתם בקבלת התורה, והתורה החיה אותם, וכשאמרו 'קרב את ושמע'²⁷ (מל"כ דברים ה כד), ובאו וירדו לסיסרא דנוקבא, לא נשמרו מן המגפה בסוף, שנאמר 'ויגף יהוה את [ה]עם על אשר עשו את העגל'.²⁸ ולכן יזהר מאד לדבק נפשו בעת

ציונים וביאורים

ל. תענית דף ח' ע"ב.

ללא. ז' פעמים 'חיים' עולה תע"ו כמנין 'מנחה חדשה ליהודה', [וכ"ה מספר ג' מלכים ראשונים 'בלע יובב חושם'].

לב. כי 'צדנלבש' עולה ג"כ מספר תע"ו.

לג. לה"כ שם 'קרב אתה ושמע את כל אשר יאמר יהו"ה אלהינו ואת תדבר אלינו, יפירש"י: התשתם את כחי כנקמה.

00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00

המגפה בסודות התורה, בוזהר ובתקונים, ובגמרא, שהוא עץ החיים ממש, חיים על כל ישראל.⁶

וַיֵּאָתֶרָה תְּכוּיִן עַל סוּד צָרִי דְּבִשׁ נִכְאֵת לֹט בְּטָנִים שְׂקִידִים שְׂמִסְפָּרִים
בְּמִסְפָּר הַשּׁוּהָ עִם שֵׁם אֲנָקָתָם פִּסְתָּם פִּסְפָּסִים דְּיוֹנָסִים
 שֵׁם הַיּוֹצֵא מִבְּרַכַּת כְּהֻנִּים, הַמְּמַשִּׁיךְ שׁוֹבֵעַ וּשְׂפָע קוֹדֵשׁ וּבִרְכָּה אַף
 בְּגִלּוֹת מִן הַשְׂכִּינָה וְהַקְדוּשָׁה אֶל יִשְׂרָאֵל עִם הַקּוֹדֵשׁ, וְכִי יֵהִיב רַחֲמָנָא
 שׁוֹבֵעָא לַחֲיִים קִיּוּבִי.

וכל זה שלח יעקב אל יוסף להצילו מן הברורים רעים להמשיך עליו השכינה, ע"י שם **צְדָלְכֵשׁ** שמספרו **שכינה יהוה אדני**, והוא המושכת זין פעם חיים^{לד} על בני ישראל. ולכן בכל זמן המגפה ב"מ על ליוו מענינך שם **צְדָלְכֵשׁ** המושך חיים.

וַאֲתָהּ כיון לכך אל השמות היוצאין מפסוק זה של ישראל אביהם^{י"ה} שם **צִדְלִכְשֵׁי** וחלופו **קְהִסְמוֹנָת** פֶּגְמִכָּא, **רוּטָא**, **זְעוּרִירוֹן** ששהם עולים במספר השווה **כִּי תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל**^{י"ז} (שמות ל"ב), ולכן נאמר (שם) **וְלֹא יִהְיֶה בָהֶם נֶגֶף**, כי שמות אלו מבריחין מזיקין קליפות וחורג אותם.

וכן בכל יום נבררין ברורין חדשים, וכדי שלא יוזק במגפה אנו קורין בכל יום שני פעמים שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד מספר השוה לשל שמות צדלכלבי קהסמגת גלמכאר רוטא נעורירון^ל,

ציונים וביאורים

לד. וכמובא לעיל בסמוך כי ז' פ' 'חיים' עולה תע"ו כמנ"י 'צדנלבש', והוא מספר שישכינה יהו"ה אדני'.

לה. ויאמר אלהם ישראל אביהם אם כן אפוא וגו'.

לו. כי תשא את ראש בני ישראל' עולה ב' אלפים רל"ו, כמנ"י כל השמות 'צדנלבש', קהסמגת, פנמכאר, רוטא, נעוריריו'.

לז. פ' פעמים פסוק שמע ישראל וגו' עולה ג"כ ב' אלפים רל"ו.

ציונים וביאורים

ללח. כדאיתא שם: אמר רבי יצחק כל הקורא קריאת שמע על מטתו כאלו אוזר חרב ושל שתי פיות בידו, שנאמר רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם וכו'. ואמר רבי יצחק כל הקורא קריאת שמע על מטתו מזיקין ברילין הימנו וכו'.

ללח. ב' פעמים בבוקר ק"ש דקרבות וק"ש דיוצר, וב' פעמים בערב ק"ש דערבית וק"ש שעל המטה.

מ. המשך הכוונות משער היחודים פרק י"ג.

ואח"כ יהפכנו מסופו לראשו ממש, כיצד, בתחילה 'ונימי' והוא תיבת 'ימינו' אחרונה מהופכת וינקדנה קמץ. ואח"כ 'לע' והיא תיבת 'על' שקודם 'ימינו' מהופכת וינקדנה פתח, וכסדר הזה מהפך ומנקד חכל, עד כלותו בתיבת 'הפקד' מהופכת שיהיה 'דקפה' כולה חירק;

כֹּתֵר חֲכָמָה בִּינָה חֶסֶד גְּבוּרָה תִּזְכֹּת נֶצַח
הַפֶּקֶד עָלֵינוּ רִשְׁעֵנוּ וְשִׁטְנוֹ יַעֲמֵד עַל יְמֵינוּ:

כְּתֹר חֲכָמָה בִּינָה חֶסֶד גְּבוּרָה תִּתְּנָה נְצַח
וְנִימִי לֵעַ דְּמַעֵי יִמְשְׁשׁ עִשְׂרׁ וְיִלְעַ דְּקַפָּה

ואח"כ יכוין הששה שמות ראשונות דע"ב

וְהוּא יְלִי סִיטָא עֲלָם מֵהֵשׁ לְלֵה

ויוֹנֵקֵד הַשְּׁנִי ווִין שֶׁל 'וְהוּ' בִּפְתַח וְהוּ' צִירִי, וְהַשְּׁנִי יוֹדִין שֶׁל 'עִלִּי' בְּחוֹלָם וְהוֹלָמֵד פֶּתַח, וְהַסֵּמֶךְ שֶׁל 'סִיט' פֶּתַח וְהַיּוֹד חוֹלָם וְהַמִּיץ צִירִי, וְהַעִין וְהוֹלָמֵד שֶׁל 'עֵלֶם' קִמֶּץ וְהַמֶּם צִירִי, וְהַמֶּם וְהוּהִי שֶׁל 'מֵהֶשֶׁ' צִירִי וְהַשְּׁוֹן חֵירֵק, וְהַשְּׁנִי לִמְדִין שֶׁל 'לֵלֶה' קִמֶּץ וְהוּהִי צִירִי, וְנִקּוּדוֹת אֵלּוּ הֵם נִקּוּד מוֹצֵא הָאוֹתִיּוֹת וְהַשְּׁמוֹת, מִסְפָּרִים²² מִנִּין 'צִרוֹת', לְהַמְתִּיק צִרוֹת יִשְׂרָאֵל, בְּסוֹד שְׁלֹשָׁה פָּעִים²³

יִירָד הַי וְיִירָד הַי וְאֵן הַי, יִירָד הַי וְאֵן הַי, יִירָד הַי וְ

וואַאָהרִי הַשְּׁמוֹת הַיְדוּעִין ע"ב קפ"ד קס"ו ק"ל קד"ם^{מג} הַכֵּל כְּנוּדֵעַ:

י יי יה יהו יהוה עולה ע"ב

יֹדֵד, יֹדֵד הָאֵל, יֹדֵד הָאֵל וַיִּזְכֹּר, יֹדֵד הָאֵל וַיִּזְכֹּר, עוֹלָה קַפ"ד

יֹדֵד, יֹדֵד הֵי, יֹדֵד הֵי וְאֵן, יֹדֵד הֵי וְאֵן הֵי, עוֹלָה קֶס"ו

יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא, עולה ק"ל

יֹדֵד, יֹדֵד הָאֵל, יֹדֵד הָאֵל וְ, יֹדֵד הָאֵל וְ הָאֵל, עוֹלָה קֹדֶם

ציונים וביאורים

מא. יחוד זה הוספה מדברי רבינו.

מב. ג"פ רל"ב עולה תרצ"ו כמנין 'צרות'.

מג. ה' שמות אלו עולין ג"כ כמנין 'צרות'.

ואת"כ יאמר שבעה פעמים ויהי נועם כנגד שבעה אותיות דא"הי"ה ית"ו,
ושבע מרגלאן יהוה יהוה מצפץ יה אדני אל אלהים מצפץ.

ויכוין^{טז} ויהי נועם אימא שבאצילות על בריאה, לצורך זיווג ה' **אלהינו** או אבא ואימא שהם **עלינו**, ויכוין עתה להמשיך מהבריאה או מתוספת שבת אשר שם ובא מעצמו 'עלינו' אל היצירה, והיצירה ימשיכנו לעשיה באמרו **ומעשה ידינו**, והיא התוספת שהרוחנו במעשה ידינו הטובים, ויהיה **כוננה עלינו** כמה שנעלה העשיה, שעתה קבלה הארה מהיצירה להבריאה. ואז אף מה שהפסדנו ממה שהרוחנו **במעשה ידינו כוננהו** בתוספת הארה שיתן הבריאה לעשיה, כי היא צריכה לכך, להיות בעשיה מדור הקליפות, ויהי[ת] זה סיוע לזיווג ז"ו, לפי שימתקו ה' גבורות מנצפך אשר שם, שמספרם חמשה פעמים נ"ו שהם בסוף חמשה תיבות דפסוק זה, [ואלן] הם, 'אלהינו', ושני פעמים 'עלינו', ושני פעמים 'דינו'. כיצד:

וַיְהִי נָעַם מספרו **אל**, ובו אותיות **יהו**. ועוד "יוד" אחת עם **נעם** מספרם אהיה דיוידן **אלף הי יוד הי** עם עשר אותיותיו. וולפי שכבר עבר השבת אינו מאיר ממנו אלא סוד שלש יודין ואלף שבו **איי** שעולים **אל**. וימשיכנו אל שבע שמות מרגלאן הידועים [יהודה יהודה מעפץ יה אדני אל אלהים מעפץ] היוצאים מאהיה יהו שבכריאה, והם סוד תוספת שבת, ושני **אל אל** אלו ממתקים הה' גבורות:

יְהִיזָה מספרו מילוי ב"ן וד'הוה.

אֱלֹהֵינוּ: מספרו ק"ב, כמספר מילוי מ"ה ס"ג ע"ב ודאאוא ודיאוי ודיייל, וכל זה ימשיך מבריאת ליצירה הנקראת

ציונים וביאורים

מד. בשער היחודים שם איתא: ויכוין הכוונות הנזכר בסדר התפלה בויהי נועם דמוצאי שבת. ומכאן הוא כוונת ויהי נועם מספר משנת חסידים (מסכת שארית ערבית פרק א').

עֲלִינוּ שִׁמְסִפְרוּ רִיבּוּעַ ס"ג יוֹד, יוֹד הִי, יוֹד הִי וָאוּ, יוֹד הִי וָאוּ הִי, שֶׁאֵף הוּא נִמְשָׁךְ שֵׁם.

וּמַעֲשֶׂה מִסְפְּרוֹ אַל בֵּא"ת ב"ש שֶׁהוּא 'תַּךְ', וְהוּא מִסְפֵּר עֶשֶׂר פַּעֲמִים מ"ב דַּמ"ה שֶׁבַע־עֶשֶׂר סְפִירוֹת דִּיצִירָה הַמֵּאִירִים בַּעֲשִׂיָּה וּמַעֲלִים אוֹתָהּ:

יְהוֹה, יוֹד הֵא וָאוּ הֵא, יוֹד וָאוּ דִלֶּת, הֵא אִכָּף, וָאוּ אִכָּף וָאוּ, הֵא אִכָּף.
יְהוֹה, יוֹד הֵא וָאוּ הֵא, יוֹד וָאוּ דִלֶּת, הֵא אִכָּף, וָאוּ אִכָּף וָאוּ, הֵא אִכָּף.
יְהוֹה, יוֹד הֵא וָאוּ הֵא, יוֹד וָאוּ דִלֶּת, הֵא אִכָּף, וָאוּ אִכָּף וָאוּ, הֵא אִכָּף.
יְהוֹה, יוֹד הֵא וָאוּ הֵא, יוֹד וָאוּ דִלֶּת, הֵא אִכָּף, וָאוּ אִכָּף וָאוּ, הֵא אִכָּף.
יְהוֹה, יוֹד הֵא וָאוּ הֵא, יוֹד וָאוּ דִלֶּת, הֵא אִכָּף, וָאוּ אִכָּף וָאוּ, הֵא אִכָּף.
יְהוֹה, יוֹד הֵא וָאוּ הֵא, יוֹד וָאוּ דִלֶּת, הֵא אִכָּף, וָאוּ אִכָּף וָאוּ, הֵא אִכָּף.
יְהוֹה, יוֹד הֵא וָאוּ הֵא, יוֹד וָאוּ דִלֶּת, הֵא אִכָּף, וָאוּ אִכָּף וָאוּ, הֵא אִכָּף.
יְהוֹה, יוֹד הֵא וָאוּ הֵא, יוֹד וָאוּ דִלֶּת, הֵא אִכָּף, וָאוּ אִכָּף וָאוּ, הֵא אִכָּף.
יְהוֹה, יוֹד הֵא וָאוּ הֵא, יוֹד וָאוּ דִלֶּת, הֵא אִכָּף, וָאוּ אִכָּף וָאוּ, הֵא אִכָּף.

יְדִינוּ מִסְפְּרוֹ יֵה אֲדִנִּי, שֶׁהֵם מוֹחֵי הַעֲשִׂיָּה.

בּוֹנֵנָה כּוֹנֵן מִסְפְּרוֹ רִיבּוּעַ 'אֲדִנִּי' שֶׁבִּכְתֵּר הַעֲשִׂיָּה א אֲדִ אֲדִנִּי אֲדִנִּי שֶׁבָּה סוּד 'הֵה' שֶׁל שֵׁם ה'.

וּרְאִשֵׁי תִיבּוֹת 'יְדִינוּ כּוֹנֵנָה' מִסְפֵּרָם לַמ"ד, כִּי שְׁלֹשִׁים פַּעֲמִים י"ד אוֹתִיוֹת יֵשׁ בַּעֲשֶׂר שְׁמוֹת דַּמ"ב דַּמ"ה שֶׁהִמְשַׁכְנוּ לָהּ מִהִיצִירָה.

עֲלִינוּ מִסְפְּרוֹ רִיבּוּעַ ס"ג יוֹד, יוֹד הִי, יוֹד הִי וָאוּ, יוֹד הִי וָאוּ הִי, הִיוּצָא מִשְׁלֹשׁ אֱדִיָּה אֱדִיָּה אֱדִיָּה שֶׁמִּסְפֵּרָם ס"ג יוֹד הִי וָאוּ הִי, וְהֵם רִמּוּזִים בְּשֵׁלֶשׁ 'אֶלְפִּין' דָּשֵׁם מ"ה יוֹד הֵא וָאוּ הֵא שֶׁהִמְשַׁכְנוּ לָהּ מִהִיצִירָה:

וּמַעֲשֶׂה הִיא הַעֲשִׂיָּה שֶׁאֲנוּ מִמְשִׁיכִים לָהּ מְקוֹם אַחִיזַת עֲשׂו שֶׁבָּה, וְהוּא רִיבּוּעַ ע"ב יוֹד, יוֹד הִי, יוֹד הִי וָאוּ, יוֹד הִי וָאוּ הִי, עִם עֶשֶׂר אוֹתִיוֹתָיו שְׁבָאֲצִילוֹת. וְשְׁנֵי אֱלֹהִים אֱלֹהִים שְׁבוּז"ן שֶׁל עוֹלָם הַכֶּסֶם

שהוא הבריאה, עם עשר אותיותיהם, הרי מספר 'עשו' מאותיות 'זמעשה'.
ומה שבזמעשה' הוא שם מ"ה יו"ד ה"א ואו ה"א ששרשו ביצירה:

וכל זה אנו ממשיכים ל

יְדִינָנוּ: שהם מוחי העשיה י"ה אד"נ כאמור.

בוֹנֵנָהוּ כוֹנֵן - הוא מ"ב דע"ב דאצילות,

יהוה, יו"ד ה"י ו"ו ה"י, יו"ד ו"ו דל"ת, ה"י יו"ד, ו"ו יו"ד ו"ו, ה"י יו"ד.

ומ"ב דס"ג מבריאה,

יהוה, יו"ד ה"י ואו ה"י, יו"ד ו"ו דל"ת, ה"י יו"ד, ואו אלף ואו, ה"י יו"ד.

ומ"ב דמ"ה מיצירה,

יהוה, יו"ד הא ואו הא, יו"ד ואו דל"ת, הא אלף, ואו אלף ואו, הא אלף.

ששלשת המ"ב מספרם 'כוֹנֵן'

הו - שאנו ממשיכים ל"ה' שהיא העשיה ד', ובוה עולה לבריאה שהיא
על ה"ואו' שבצירה ו', ורושם אורות אלו נשאים בעשיה:

ויאמר ז' פעמים:

וַיְהִי נֶעֱם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ בּוֹנֵנָהוּ:

א יְהוֹה

וַיְהִי נֶעֱם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ בּוֹנֵנָהוּ:

ה יְהוֹה

וַיְהִי נֶעֱם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ בּוֹנֵנָהוּ:

י מִצְפֵּן

וַיְהִי נֶעֱם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ בּוֹנֵנָהוּ:

ה יְהוֹה אֲדָנִי

וַיְהִי נֶעֱם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ בּוֹנֵנָהוּ:

י אֵל

וַיְהִי נֶעֱם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ בּוֹנֵנָהוּ:

ה אֱלֹהִים

וַיְהִי נֶעֱם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ בּוֹנֵנָהוּ:

י מִצְפֵּן

וואד"כ יאמר כל המזמור של 'יושב בستر', ויכוין בסופי תיבות 'אליך לא יגש', שהוא ש"כ"א, ועם שלש אותיות והכולל ש"כ"ה, להעלות הש"ך ניצוצות על ידי שם יג"ל, היוצא מאותיות הסמוכות לסופי תיבות האמור, והוא חצי יג"ל פה"ק.

ויבין ביהוה שהוא סופי תיבות 'כי מלאכיו יצוה לך', ו**כלך** שהוא סופי תיבות 'לשמרך בכל דרכך'.

ובאמרו 'על כפים ישאונך' ישא את עצמו ויתנענע, ובפרט אם חולך בדרך.

ויגמור כל המזמור:

יֵשֶׁב בְּסֶתֶר עֲלִיּוֹן. בָּצַל שְׂדֵי יִתְלוּנָן: אֹמֶר לִיהוָה מַחְסִי
וּמַעֲזוּדִי. אֵלֹהֵי אֲבֹטָח בּוֹ: כִּי הוּא יַצִּילֵךְ מִפֶּחַ יָקוֹשׁ
מִדְּבַר חַוּוֹת: בְּאֲבָרְתוֹ יִסָּךְ לָךְ וְתַחַת בְּנִפְיוֹ תִּתְחַסֶּה. צִנְה
וְסִחֲרֶה אֲמָתוֹ: לֹא תִירָא מִפֶּחַד לִילָה. מַחֲזֵן יַעֲרֹף יוֹמָם:
מִדְּבַר בְּאֶפֶס יִהְלֹךְ. מִקְטָב יִשׁוּד צִתְרִים: וּפֶל מַצְדֵּה אֶלֶף
וְדִרְבָּכָה מִיְּמִינֶךָ. אֱלִיךָ לֹא יִגָּשׁ ס"ת עִם ג' אוֹתִיּוֹת וְהַכּוֹלֵל
שִׁבְעָה לַחֲעֻלּוֹת הַשָּׁךְ נִיצוּצוֹת עַל יְדֵי שֵׁם יִגָּל הַיּוֹצֵא מֵאוֹתוֹת הַסְּמוּכוֹת לוֹ:
רַק בְּעֵינֶיךָ תִּבְיוּ. וְשִׁלְמַת רָשָׁעִים תִּרְאֶה: כִּי אַתָּה יִתְּנָה
מַחְסִי. עֲלִיּוֹן שְׁמֹת מַעֲזוּד: לֹא תֵאֱנֶה אֱלִיךָ רָעָה. וְנִגַּע לֹא
יִקְרַב בְּאַחֲרֶיךָ: כִּי מִלֵּאכֵיו יֵצֵא לָךְ ס"ת יוֹהֵר. לְשִׁמְרֶךָ
בְּכָל דְּרָכֶיךָ ס"ת כֹּלֵךְ: עַל בָּפִים יִשְׁאוּנֶךָ יֵשׂא אֶת עֲצוֹמוֹ וְיִתְנַעֵנֵעַ.
פֶּן תִּגַּע בְּאֶבֶן בְּגִלְדֶּךָ: עַל שַׁחַל וּפֶתֶן תִּדְרֹךְ. תִּרְמֹם בְּפִיר
וְתִנֵּן: כִּי בִי חֶשֶׁק וְאַפְלָטָהוּ. אֲשַׁנְּבֶהוּ בִּי יַדַּע שְׁמִי: יִקְרָאֵנִי
וְאֲעִנֶהוּ עִמּוֹ אֲנִכִּי בְּצָרָה. אֲחַלְצֶהוּ וְאִבְכְּדֶהוּ: אֲרַךְ יָמִים
אֲשִׁבִּיעֶהוּ. וְאֶרְאֶהוּ בִּישׁוּעָתִי:

תבא, והנה כל אחד מה"א נקרא 'אדם', בבחינות ארץ אדום, וי"א פעם 'אדם' גימטריא תצ"ה, ועם י"א כוללים גימטריא 'תולע', וזהו סוד 'לעו"ת אדם בריבו אדנ"י לא ראה' (איכה ג' לו), ע"י אחד עשר 'אדם' אלו, שהם גימטריא 'לעות', משם נמשך עוות הדין לאדם, והנה כל זה הוא בקליפות, ולכן הקדושה הנקרא 'אדנ"י', 'לא ראה', כי אינם במקום הקדושה הנקרא 'אדנ"י'.

וזהו (אומר) 'ואמר' אי אלהימו' (דברים לב לו), כי תחלק מלת 'אלהימו' לשנים, 'אלהי' מו', וכל אחד עולה גימטריא 'אדם' עם הכולל שלו, והם י"א אדם כמנין 'א', וזהו 'אי אלהימו'.

וזהו ג"כ ענין 'תביאמו ותטעמו' (שמות טו יז), פירוש תביא לאותו מ"ו,¹ ותטע לאותו מ"ו, ותזככם בסוד י"א סמנים הקטורת, ותטעם (בהם) 'לבהר' נחלתך שהוא הקדושה. וגם בתיבת 'תביאמו' יש מלת "א"י מ"ו שהם י"א אדם הנ"ל. והם עולין גימטריא 'שור', וזהו שארז"ל (פסחים דף ק"ב ע"ב) ענין שור שחור בימי ניסן וכו'.¹¹

והנה כל אלו החיצונים אחיותם וינקתם ממוחין דקטנות שהם שמות דאלהים, כמו שנתבאר בענין הקדיש, ולמען זה היה שם"ח מנין דקטורת. והענין כמו שביארנו בדרוש תפילין^{כ"ב}, בענין השינין של תפילין, שהם בחינות המוחין דקטנות דשם אלהים, אשר במילוי יודין בגימטריא ש', ושין במילוי הוא גימטריא ש"ס, ואם ימנה עמהם הזין רישין שיש בב' שינין אחד מד' רישין ואחד מג', הרי שם"ח עם הכולל, כנזכר שם, כי הזין ראשים הם כללות ד' מוחין וג' לבושיהם שהם נה"י.

מז. שמספרו 'אדם' עם הכולל כנ"ל.

מח. ואל תעמוד בפני השור בשעה שעולה מן האגם, מפני שהשטן מרקד בין קרניו, אמר רבי שמואל בשור שחור ובזימי ניסן.

מט. פרע"ח שער התפילין ריש פרק ב'.

רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר. הַצָּרִי אֵינוֹ אֶלָּא שָׂרֵף הַנּוֹמֵף
מֵעֵצֵי הַקִּטְמָה. בְּרִית בְּרִשְׁיָהּ לָמָּה הָיָה בָּאָה, בְּדִי
לַפְּנוֹת בָּה אֶת הַצִּפְרֹן, בְּדִי שְׂתַחֵא נָאָה. יוֹן קַפְרִיסִין לָמָּה
הָיָה בָּה, בְּדִי לִשְׂרוֹת בּוֹ אֶת הַצִּפְרֹן, בְּדִי שְׂתַחֵא עֲזָה. וְהָלֵא
מִי רִגְלִים יִפְּיוֹ לָהּ, אֶלָּא שְׂאִין מִבְּגִינִין מִי רִגְלִים בְּמַקְדָּשׁ
מִפְּנֵי הַבְּבוֹד:

יְהוָה חוֹשֵׁעַה הַמִּלֵּךְ יַעֲנֵנוּ כְּיוֹם קָרְאֵנוּ:
יְהוָה חוֹשֵׁעַה הַמִּלֵּךְ יַעֲנֵנוּ כְּיוֹם קָרְאֵנוּ:
יְהוָה חוֹשֵׁעַה הַמִּלֵּךְ יַעֲנֵנוּ כְּיוֹם קָרְאֵנוּ:

יְהִיָּה עֲבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׁנֵב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה:

יְהוָה צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׁנֵב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה:

יְהוָה צְבָאוֹת אֱשֵׁרִי אָדָם בְּטִחַת בְּךָ:

יְהוָה עֲבָאוֹת אֲשֶׁר־אָדָם בָּטַח בָּדָּ:

יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר־אִתָּם בְּמִטָּה בָּדָד:

יְהִיָּה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בַּיּוֹם קָרָאנוּ:

יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בַּיּוֹם קָרָאנוּ:

יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קָרָאנוּ:

יְהוָה צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׁנֵב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סִלָּה:

יְהוָה צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׁגֵּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סִלָּה:

יְהוָה צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׁנֵב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה:

יְהוָה עֲבָאֹת אֲשֶׁר־אָדָם בְּמִטָּה בָּדָד:

יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר־יְהוָה בְּיָמָהּ בְּדָ:

יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר־אִדָּם בַּיָּמִים בָּרָךְ:

יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קָרְאֵנוּ:

יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קָרָאנוּ:

יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קָרָאנוּ:

יְהוָה צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׁנֵב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סִלָּה:

יְהוָה עֲבָאֵת אֲשֶׁר־אָדָם בְּמַחַ בֶּדֶךְ:

יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קָרָאנוּ:

אדם תיקון מגפה ישר לא

אָדָם תִּיקוֹן מִגַּפָּה יִשְׂרָאֵל לֹא

אָנָּה כָּבֶד, גְּדֻלָּת וְיָמִינָהּ, תַּתִּיר צְרוּרָה:
 קִבֵּל רֶגֶת עֵמֶךְ שֶׁנִּכְנָנוּ טַהֲרָנוּ נִזְרָא:
 נָא גְבוּר, דּוֹרְשֵׁי יַחֲדוּךְ, כְּכֹכֶת שְׁמַרְם:
 בְּרַכֵּם טַהֲרֵם, רַחֲמֵי צְדָקָתְךָ, תִּמְדֵּי נִמְלֵם:
 חֲסִין קְדוֹשׁ, בְּרַב טוֹבָה, נִחַל עֲדָתְךָ:
 יַחֲדֵי גָאֹחַ, לְעֵמֶךְ פְּנֵה, זֹכְרֵי קִדְשְׁךָ:
 שְׁעִתְנוּ קִבֵּל, וְשִׁמְעֵ צַעֲקָתְנוּ, יוֹדֵעַ תַּעֲלָמוֹת:
 בִּלְחָשׁ: בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

ויכין^א השם השני דאנא בכח קְרַעַשְׁטֵן. ושם דְּגֹבְכֵטִי שהוא
 חילופו בא"ת ב"ש שניהם נקודים שבא.

ואחר כך מִטְטֵרוֹן ושם יִנְגֶּפֶט שהוא חילופו בא"ת ב"ש.

ואח"כ שם (מנוגיא"ל) סֶגְאָלֵאל^ב כולו נקוד חולם, ומספרו ס"ג וב"ן
 יוֹד הִי וְאוֹ הִי, יוֹד הֵה וּ הֵה.

ואח"כ שם גְּוִרְטֵטִי^ב והוא מִטְטֵרוֹן מהופך כולו נקוד חטף קמץ.

ואחר כך יכין שם יֵלִי, ושם מִכֵּם שהוא חילופו בא"ת ב"ש.
 ושם כּוּזוֹ שהוא מאותיות המאחרות מאותיות יְהוֹה,
 ושם טִדְהֵר שהוא מאותיות הקודמות לה, וכל אלו השמות בלי ניקוד.
 ואח"כ יכין הוֹיָה פשוטה ורבועה ועוד רבוע מ"ה, הכל נקוד בחטף קמץ.

יְהוֹהִי יֵי יְהוֹה יְהוֹה

יְהוֹה יְהוֹה יְהוֹה יְהוֹה יְהוֹה יְהוֹה יְהוֹה יְהוֹה יְהוֹה יְהוֹה

מספרם ברוך:

צִיּוֹנִים וּבִיאֹרִים

גא. מכאן הוא במשנת חסידים מסכת תיקון המגפה פרק ב' משנה ט'-י.
 גב. כ"ה במשנת חסידים (שם), וכצ"ל לפי מש"כ שמספרו ס"ג ב"ן העולים קי"ד כמנין
 'סגוגיאל'.

[illegible]

ואם²² יום רביעי הוא בתוספת הירח, והוא זמן המגפה ח"ו, ילך קודם זריחת השמש אצל עשב פיגם שהוא הרוטא.

וַיֹּאמֶר וַיְהִי נָעַם וַיּוֹשֶׁב בַּסֵּתֶר כּוֹלּוֹ.

וַיְהִי נָעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ בּוֹנֵנָה:

יֵשֶׁב בְּסֶטֶר עֲלֵיוֹן. בָּצַל שְׂדֵי וְתִלְוֹן: אִמֵּר לַיהוָה מַחְסֵי וּמִצֻּדֹתָי.
אֵלֶּיךָ אֲבָטָה בּוֹ: כִּי הוּא יִצְלֶךְ מִפֶּה יְקוֹשׁ מִדְּבַר הַזֹּהוֹת:
בְּאִבְרָתוֹ יִסָּד לְךָ וְתַחַת בְּנִפְיוֹ תִּחְסֶה. צִנֵּה וְסִחְרָה אֲמַתּוֹ: לֹא תִירָא
מִמֶּסֶד לִילָה. מַחֲזִן יַעֲוֶה וְיוֹטֵם: מִדְּבַר בֹּאֶפֶל וְהִלְךְ. מִקְטָב יִשׁוּד
צְהָרִים: וְכַל מִצֻּד אֵלֶּף וְרִבְבָּה מִיּוֹמֶיךָ. אֲלִיד לֹא יִנָּשׁ: רֶכֶּן פְּעִינֶיךָ
תְּבִיט. וְשִׁלְמַת רָשָׁעִים תִּרְאֶחַ: כִּי אַתָּה יְהוָה מַחְסֵי. עֲלִיוֹן שְׁמַת
מְעוֹנֶיךָ: לֹא תֵאָנֶה אֲלִיד רָעָה. וְנָנַע לֹא יִקְרַב בְּאַחֲלֶיךָ: כִּי מִלְּאֲבִיו
יִצְוֶה לָךְ. לִשְׁמֹרֶךָ בְּכָל דְּרִבְכֶּיךָ: עַל בְּפִים יִשְׁאוּנֶיךָ. כֵּן תִּנָּח בְּאֶבֶן
רִגְלֶיךָ: עַל שַׁחַל וּפֶתֶן תִּדְרֹךְ. תִּקְרַם פִּפּוֹר וְתִנּוּן: כִּי כִּי חֶשֶׁק
וְאַפְלִטוֹהוּ. אֲשַׁנְּבֶהוּ כִּי יָדַע שְׁמִי: וְקִרְאֵנִי וְאֶשְׁנֶהוּ עִמּוֹ אֲנִכִּי בְּצֹרָה.
אֲחַלְצֶהוּ וְאֶבְכְּדוֹ: אֲרֹךְ יָמִים אֲשִׁבִּיעֵהוּ. וְאִרְאֶהוּ בִישׁוּעָתִי:

ואחר כך 'אמר:

אֲנִי לֹקֵט אוֹתְךָ בְּשֵׁם ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לְשִׁמִּירַת פְּלוֹנִי
בֶּן פְּלוֹנִית מִן הַדָּבָר וּמִן הַמַּגֵּפָה:

ואח"כ יחתכנה כמטבע של זהב.

וַיִּכְתֹּב בְּקֶלֶף כִּשׁוֹר^{נד}:

ציונים וביאורים

נג. משנת חסידים ריש מסכת תיקון המגפה.

נדר. במשנת חסידים שם איתא ויכתוב בקלף כשר פסוק ויעמד פינחס ויפלל וכו' בצורת הקמיע שכתבו רבינו לעיל עמוד י"ג עיי"ש.

ויל אמו אהע הושי הוי עהו יהל אבל^א
אסל מותר פתס ופו וה^ב

[illegible]

בְּיָמֵינוּ הַיּוֹמִי אֵין מִלְחָמָה בֵּין הָעַמִּים וְהַמְּלָכִים

אֶתְּהָ סֶתֶר לִי מִצָּר תַּצְרֵנִי רְנֵי פִלִּט
זִיִּים עֲלִינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל אֱמֹן

ובתוך קמיע זאת יתן הרוטא, וכל זמן שנושא הקמיע עם הרוטא לא ירא מן המגפה ההיא שנכתב הקמיע בזמנה של המגפה, רק חיים לו [ועל] כל סביביו.

ציונים וביאורים

¹⁴ יוצא מר"ת הפסוק (שמות יב כג) ויעבר יהו"ה לנגף את מצרים וראה את הים על המשקוף ועל שתי המזוזות ופסח יהו"ה על הפתח ולא יתן המושחית לבא אל ביתכם לנגף.

² יוצא מר"ת א'תה ס'תר ל'י מ'צר ת'צרני ר'ני פ'לט ת'סובבני ס'לה. ו'יעמד פ'נחס ו'יפלל ו'תעצר ה'מגפה.

² פסוק ויעמד פינחס וגו' ולכל אות נכתב בצדו אות משם הוי"ה.

⁷ עֶשֶׂב פִּיגִם הַנִּקְרָא רוּמָא, וְשֵׁם 'רוּמָא' יוֹצֵא מִהַפְסוֹק (בְּרֵאשִׁית מִג' י"א) צִרְי וְעֶשֶׂב דְּבִשׁ וְכֹלֵאת.

¹⁷ יוצא מהפסוק (שם) בן יאפוא זאת עשו קחו מזמרת הארץ בכליכם והורידו לאיש מנחה.

¹ שם מע"ב שמות, ויוצא גם מר"ת מ'עלי ש'ומרי ה'חומות (שה"ש ה ז).

¹ שם קר"ע שט"ן באתב"ש.

^ח 'יליי' שם מע"ב שמות, ובאתב"ש הוא שם 'מכם'.

^ט אותיות המאחרות להוי"ה הוא שם 'כוזו', והקודמות להוי"ה הוא שם 'טדהד'.

ש' הראשון מימין בגימטריא 'חרב'. שם השני יוצא מר"ת נטף ש"חלת חלבלה ס'מים לבלנה ז'כה, ובניקוד המקרא, שם הראשון שמשאל יוצא מר"ת הפסוק (בראשית מז יא) צ"ר ומעט ד"בש נבאת ולת ב'נמים ו'שקד'. ובניקוד המקרא. שם השני שמשאל הוא אותיות המאחרות לצינעל'ש. שם האמצעי הוא אותיות הקדומות לצינעל'ש ובאותו ניקוד (אחתות בימים). שם א'נל' יוצא מפסוקי ד'בש (בראשית כח טא) א'תה יודוך, ג'ור אריה. ל'א יסור, א'סרלן, גלפן, ובניקוד המקרא, ובו גבר יהודה על אחיו (וזה דף ק"ד ש"ו ע"א).

גִּזְרֵי אֲרִיָּה, לֵאמֹר, אֲסִירִי לִגְפֶן, וּבִנְיָקוֹד הַמִּקְרָא, וּבִזֵּה גִבֹּר יְהוּדָה עַל אֲחָיו (וְהָיָה חֵן דָּף שִׁי ע"א).

צילום דפוס ראשון של הספר הקדוש 'אדם ישר'
שנדפס ע"י מרן המחבר זי"ע

ש ע ר

ספר אדם ישר

שחברתי אני השפיל יצחק ירודה יחיאל
במרן אלקי האר"י כגולתו
והפלות לזמן המגפה ר"ל ב"ם יצילט השם ויהיה חיים על כל ישראל :

חובא לבית חרופים ע"י האמריך המופלג כיש מ' אליעזר צבי סאפרין בן

הרב המחבר יו"י"א מקמאראנא

לכוב

לפ"ק

נאם יהודה צבאות

בשנת

הקדמה

אמר הנער והנמנהר נבזה בעיניו נמאס ואת חסידיו השם לאמנן יכבד : ראש אמת ראיתי אנכי האביון ועני נבזה וחדל אישים אילין מארי מתניחין מארי דחכמתא עלאה מארי דרוין ומארי דיתרדת שעתא דחיקה להון בינוכא בעניותא דחבליס ואירין וסבי האמת כעדרת וסבי מרע משחולל וחולפא יסבא הולך וגדל וחבליס ודוקאס ודזיקאס שהם מוצעים שהם מעט מועיר רבם והולכת מארי מדות טובות מארי דרוין מארי בשת וענוה מארי יראה ואהבה מארי חסד וחסידיס ואנשי אמת נמאסו ככלי מילאס בעיני ערב רב וחכמת סופרים חסרת : באחי לורז בכח חזק כבדול שקבלתי ונסמכתי בחיים של מרין רבינו יעקב יצחק מלובלין . ובכח מורי ורבי אור הגדול דודי רבינו לבי מוידטשוב ובכח דזיקאס וחסידיס קדושי עליון שנסמכתי מהם בכחם ויאלל מן הרוח אשר עליהם וחננ על השפל והנבזה מדוכא הזה ומה האור והקויות וטעמתי מקודס אלף מיתות על כל השנה אמת שהשנתי ברין דאורייתא ע"פ ד"א ריין נפל אין וטעמי חרי"ג מלות לזרוע באור הקיים לחסידים ויראים ולדזיקאס אשר לקחתי אותם מזרור הקיים והאמת בלב כשבר ונדכא נבזה וחדל אישים יוכני השם להוציא אור הגנוז לאור עולם להחיות נפש חסידיו ישראל ויראי השם . וראשית חכמה יראת השם הקדמתי ספרי "נזר חסד" על מסכת אבות . וניטפול לי קונטרס אחד יש . טבעונוי הרבים נתפשטו במדינות אלו הרבה מקרים מפגש . יאילו השם שלא ישמע עוד בגבולו : וכל זה בא מפסולת המדות ברורים רעים ערב רב המטמאים את פיהם בלשון הרע ובשנאת חנם לבאות התורה וחסידי השם ויראים ומבקש השם ולבנות הדזיקאס וחסידיס ולומדי תורה לשמה : ומטמאים עמם בכל מדות רעות טבעו . על כן באתי להעתיק ממרין אלקי האר"י הסגולות והספלות שיעשו בעת המפגש הנ"ל ב"ג . והעיקר לזכר במדות טובות אהבת חברים וישראל והיות כאין ממשי . תלע קסין רותש יצחק יהודה ויחאל . בן אבי מנ"ר הגאון והלדיק מ' אלכסנדר זלוק"ל מקאמרא :

אדם

ישך

ולבנה זכה בר בכר יהיה ויאמר
יהוה אל משהקח לך סמים נטף
ושחלת וחלבנה סמים ולבנה זכה
בר בכר יהיה ויאמר יהוה אל משה
קח לך סמים נטף ושחלת וחלבנה
סמים ולבנה זכה בר בכר יהיה

ואח"כ ג'פ למפרע

יהיה בכר בר זכה ולבנה סמים
וחלבנה ושחלת נטף סמים לקח
משה אל יהוה ויאמר : יהיה בכר
בר זכה ולבנה סמים וחלבנה
ושחלת נטף סמים לקח משה אל
יהוה ויאמר : יהיה בכר בר זכה
ולבנה סמים וחלבנה ושחלת
נטף סמים לקח משה אל יהוה
ויאמר :

ואח"כ אותיות למפרע בקורות אלו כזה

יהיה רבב רב הבז הנבבל מים
הנבבלו תלחשן פמן מים כל
תק השם לא הנהי רמאי :

ענין פסוק הקטור הכהן נתבאר לעיל כי על ידי
פסוק הקטרת נעלה יוד פניחת דקדושת
שבתך

נבאר בו ענין המנפה וקמיע למנפה כפי מה
שקבלתי. ענין המנפה הוא לברר בידורי
בלבדימיות דע כי הלא כל הנשמות המצטר המלכים
ובכדור הבירורים כמבואר אצלינו על כל ישראל
בני כלבים הם, ובאשר בתוך הבירורים יש פסולת
שלא חובר, והוא סם המות הממית אדם במנפה.
גם זה בא באשר אין הר' שמות של חיות
מאירין ומסתלקין הר' חיות ונשרין הר' מליון
לברן, שהם מליו ע"ב מיו מליו ס"ג ליו, ומליו מ"ה
י"ט ומליו ב"ן כ"י, מ"ה קביתור סללים הרי כנימי
נגף, ומזה באה הנגף. ולכן טוב לבין תמיד כומן
המנפה בשם **נגף** ותקדוהו כפי תנועות האותיות
שוריק חוריק צירי, כי הוא שם גורא
מאד, ויכין שם ספרו אליהו נרב אביהוא שהם שורש
מיון נקבין מוכתר הטוב סם היים של כל הברורין
ויכות עין עליו מן נגף הרע, ויכין בשם יהוה אהיה
אלהים העולה נגף, לבטל נגף וברורין רעים סם
המות, ויכין בשם הרעת יהוה אהיה אהיה
עם שם יד החזק והחזק גם דע כי הכתוב אומר ידבק
ה' כך וכו' כי הקליפות מן הברורין המביאים את
אדם במנפה הם חולכים תמיד דבקים עמו ומקפים
אותו מכל צדדיו שיעור כמה אמת, ואפילו באותה
שכונה שיושב שם אדם המוכה או איזה בלי ומלכוש
נמנו וכל הכולך ומתדבק שם מתדבק בהאי ס"א
ויטל לנוק, וז"ל הפסוק ידבק ה' וכו', משא"כ בשאר
חלואות שאינו דבוק שם. אך במנפה שהוא סד
בירורים הוא תמיד דבוק בו בשכונתו ובמלכושו.

גם טוב לבין פסוק הקטרת כבוקר ובמנחה
בכונה שביאנו בסדר התפלה וטוב לקום
בחצות לילה אחר שתאמר סדר התיקון שידעת.
תאמר אח"כ פסוק ויאמר ה' אל משה וכו', ותאמר
אותו ג'פ ביושר וגם למפרע ואח"כ גם האותיות
למפרע וכל הנקדים מנקרת נטף ושחלת חלבנה
ולבנה זכו, ובשילכו יחזור כזה

ויאמר יהוה אל משה קח לך
סמים נטף ושחלת וחלבנה סמים

שבתוך הקליפות. והנה ענין י"א כננים אלו ענינים הוא, כי הנה יש יוד קליפות דגמית יוד קדושה. והנה יש יוד כפירות דקליפה, ועוד כח א' של קדושה המחיה אותם ובשאו מכלקין אותה הנקודה המחיה אותם או ה"ם דקליפה נשארים מתים ואין להם חיות. והיו הטעם שהקטורת כובל מותנא פ"י הוא כמית את בלאך המות ואין בו חיות ואין בו כל לחמית, ולכן אנו אומרים אותו קודם כל הפלה בשחרית ובמנחה, אך בערבית שהוא לילה אין בנו בחלק בזמן המנחה ח"ו נוהגין לומר וטוב הוא : ומורי ולה"ה היה טהר בזמן המנחה לאמרו אחר הצות לילה כי אוננעת במשלתו, ובפרט אם יאברו יוד אנשים בחד ויהו ידא ר', ולפי שכוונתו להעלות העולמות, ולכן בכל הפלה אנו אומרים אותו קודם כ"י שלא יעלו עם העולמות, ואדר הפלה שחרית אנו אומרים הקטורת. כ"י שלא ינקו מן השפע היותר ע"כ. ואלו י"א שבמי הקטורת הם יוד נצוצות הקדושה של א"פ המחיה את הקליפות, ויש נציון א' שהוא א"ם נודע כי אור מקף בין שהוא מקף בכחין אינו נחלק ליו"ד נקרא אחר, וא"כ זה המקף עם יוד א"פ הם י"א שבמי הקטורת : ונבאר שמהם כפסוק. כי הנה קח לך כמים מעיטת סמים שנים כמאמר ר"ק, והם ה"ת נוצח, נטף, ושחלת וחלבנה, הם ה"ד יסוד מלכות, ה"ה תחתונות בסדרן. ולפי שהנציון האחרון שהוא מלכות הוא קדושה מיעטת מאוד, והקליפה גוברת שם ולכן החלבנה ריחה רע. אע"פ שהוא מכלל כמנין של קדושה, אח"כ סמים הם ה' עליונות כמאמר ר"ל שסמים הם סמים אחרים, כמסר ה' ראשונים והם כח"כ ח"ע, ולבנה וזה הוא א"ם, כי הפנימי בחברה הוא מנוגד ונתון תוך הקליפה ואינו נקרא אכנס המקף הוא נקרא תראה כי עיקר הקטורת הנעשים ע"י מנשפים, או החלבנה שהוא כנגד החלבנות הקדושה אליהם יותר בן הכל. או חלבנה וזה שהוא עליונה שבוכלן שהוא א"ם וזה הוא הקטורת היותר מעולה מכל הקטורת שלהם הוא לבנה וזה, ותכין שכל י"א שבמי הקטורת הוא אל הענין הזה שביאנו. ואמר כי כ"י יהיה זה תכין ממה שהודעתך בענין לכישת ש"כ. כי הוא בא"ת כ"ש כ"ד. והוא הענין ולכל הכון מ"ד. והענין כי השק הם קליפות המתלכדים משחורן ללבן, שהוא כ"ד

שהוא הפשטים בנודע בסוד השענונין כי גם הוא מחלקו של קין בצד כטרא אדרא. והנה אלו הסמים היו המוחין אל הכטרא אדרא, ועתה נבטין במוחין דקדושה והיו יהיה פ"י י"ה, כי כבר הודעתך כי ה"רין מוחין דנקבא הם ב' שמות י"ה י"ה והיו יהי' יסודין להזכיר זמית שבע דעיים כמים נטף ושהלת וחלבנה כמים ולבנה זכה, כמספרו אברהם יצחק יעקב משה אהרן יוסף דוד, וסוד כ"ד כבד הם זכות אבות שרה רבקה רחל לאה כמבואר במדרש. וסוד יהיה יד ה' יד ה' שם שרש יתור הכהן כנודע, והם אלק להעלות אלק יומין דגלותא אל הקדושה, ולכן יתור בזמן המנחה כ"ם שלא לחשוב שום מחשבה רעה, אלא לב שמוח ומחשבות קדושות כשבה רבה, ויסוד מאתי ידאת רעות ומרה שחורה, כי המלכות דעשה שהוא בעבקי הקליפות, כי הנה זו היא מה שאנו אומרים. כימה בנלות, היא בבחינות אחר. בבחינות דלית, כי מנין הוא ה' ומונין דלית, וכן בורה על זה שם יהודה, כי יהוה הם תניתי עלו, והוא רגל דלית, ועיש רגל דלית נקרא יוד, שהוא נקודה תחת היסוד, וכשהוא עולה אחורי נה"י או הוא נקרא ה', ולפי שהם ב' בחינות לכן באו בשתיים ה"ה האעיקרי ואח"כ בחוס' באה ה' ונעשתה ה' אח"כ בשפלה לבטה בעשה נפלה אחר של בחי' זו ה' והוא המחיה את הקליפות והוא היראה דמלכות דעשה שהירא כמנה עובד ע"י, משום שהוא בליעה ומעורבת בהם, ואין זו יכולה לצאת מחובם לנביר, עד שיבא הזמן שכתוב בלע המות לצח, שאז יסלק זה החיות מחובם מכל וכל, וישארו כולם כמים כמלך ומבוטלן : אבל השתא אין לנו יכולת להעלותא אלא לפי שעה, בשעת התפלל, או מכלקין אותה מעט ורם נשארים במיתוסנע שהיא אהנה צריך לדעת סדר עליית הפלטה שחרית ככל יום ע"י הפילתם. והנה במעשה הקטורת שאנו אומרים שחרית קודם הקרבנות, דע כי שבמי הקטורת י"א הם י"ם דעשה והנה יש י"ם דקליפה. ועוד כח אחר של הקדושה המחיה אותם והם י"א, וע"י אלו היא כמנין הקטורת שהם ה"ם. עם כח הנקודה העליונה של הקליפה שהיא ג"כ קדושה ומחיה את הקליפות, שהם י"א. או נהיון הקליפות, ואנו מכלקין אותה נקודה שהיא אהנה אותם, וא"כ אנו במיתוסנע את הויד קליפות כי כין שהקדושה

ספר אדם ישר

יתיר מתוקן, וקשיר קשרי, פירוש כי הכלכות בנישוא
בעמקי הקליפות והוא כגלות בדתות ר', דומיני ה'
ומיני ד' וניז' בורה שם יהודה, יהי הנית' שלה, ור'
בכחי' כשהיא אביא' שיש אהיה להחיצונים - ואז
כראה עצמה ירלה שלא לית', ובשהיה פבי' שזה
אליו מנעת עד הכרה שלו, ואז היא עזרת ה' שהיא
י' כמורה. ולפי ששקרה במאורי זא, ואהי' נוסף לה
הה' שהיא חזרת פבי', לכן קדם הר' לאות ואי באות
ה', וכן במלת יהודה קדם הר' אל הה', והאת בתינות
הר' נופלת בקליפות ומתיה איהם. והיה היראה דמלכות
דעשיה הנזכר לעיל ה' כ'י, שהיה כמנה עובר ע'י
ואין הבהנה זו יכולה לצאת מבין הקליפות, עד
שיבא זכ' הכתר וכלע המות לנצח, שאז כשהלק זה
ההיות כחוכם וישארו כמלים ומתים, אבל עתה אין
אני יכולים להעלותה אלא לפי שעה, בעת התפלה
והנה בדינה זו שפלה לא נפלה מיה' של שם, אלא
כיה' של השם, ולכן הם י'א כמני הקטרת כנין
יה הנזכר ולכן היה כמשיך יריעות עי'ם, שהם
רומזים לקליפות, שהם החיצוניות, כמו היריעות הרצונים
והיו ה' כמחברת הא', וה' כמחברת הב', והם כנגד זה
ולא היו כביא ה' וחצי, וכן ארכן למד' ורחב' דלתר'
דיל, כנגד בחינת הר' הבהיה איהם, אבל היריעות
הפנימיות היו ה' בכל מחברת כנגד מלוי הה', ארכן
כיה' ורחב' ד', הרי לי, רמז לליב' דהוא דלתא, והנה
כל זמן שאין בחינה זו עולה למעלה נראה פיזוד
בקדושה חיוני, הקטרת עולתו, ויש קשיר
ואמר בלשון רבים, משום שכשנפלה הכלכות נפלה
כל בחינות הכלכות שבנוקבא, שהרי כל מדה וידה
שבה היא כלולה מו', ואף מלכות שכבתה עלה נפלה
וכשעולה מלך עולין והוא משתלמת עד הכתר, ויש
וקשיר קשרין ועביר יתרו יתיר' כמלה וכו', לעשות
להעביר ההוא מבינתה האתאמר, אבל מלה אחרת
ואתחזק, כי הנה נזע שכל הקדושה שרשה למעלה
בא'ם, והמנוחה שרשה למטה, ובכתבמל האמא
כמלכות זו שבתוך הקליפות, כל השרשים שלה למעל'
נשרו, ולכן אחר מעשה הקטרת אנו אמרים דהו
וכו', כי אחר שאמר הקטרת ונתבטל שורש הקליפות
או אנו מודיעים עצמים שהם ענין הקריפות עיליות
לבטלם גיב', ויש כי כל אלה העמים אליהם, ולכן אמר
למשה קח לך, כלומר להנאתך, שהוא בעלה
דמטרונותא

בית

שהקדושה והחיות שבהם מסתלק נשארו הם כמים
ואז הר' מתחבר בה', אלו הם אהיות יהודי', ור'
הוא בחי' שבתוך הקליפה כדאמר, וכשעולה נעשה
ה', וה' נתחבר בו, וואז נתחבר בחי' וה' נתחבר
ביד, כל זה בעולם העשיה. בבחינה שבו זו בזו, וכן
ששם היה הוא שלם מאחר שהוא העשיה עדיין
הקליפה מעורב בהרה, ויש הסבא כנין דבר אתקרי
ואידבר שהוא שם היות, האנפיק ס'א בחדה מאחר
שהוא עדיין בעולם העשיה - ואפילו שאח"כ אהנו
מעלים עולם עשיה בעולם היצירה, גיב' שם הקליפות
מעורבת מהצה על מהצה, וגם אפילו אח"כ שמעלים
העשיה ביצירה, ויצירה כבריאה. ובריאה באצילות
ואצילות עצמו בול' כשהלק באים. והנה כשעולה
הר' מתוך הקליפות אפילו שנתחבר בה', וה' כואו,
ואז בה', וה' ביד, הכל הוא בעולם העשיה. וידוע
כי עולם העשיה נקים כדור הקליפות. ולכן מצינו
אתה בוצר בעולם היצירה וכבריאה גיב' שם
הם הקליפות דבוקים ורובם קדושה ומעט קליפה.
אבל בשעת תפלת העמידה שאהנו מעלים עולם
הבריאה אל עולם האצילות, שאהנו כיוונים במלת
ברוך שהם כי עיב קיל. כי כיו' גיבטריא ברוך.
וצריך להמשיך כל האורות הניל מן היסוד דאבא
אל היסוד דזיא, במיש' כבונות תהלות לאל עליון
ברוך הוא, או היסוד דזיא נקרא ברוך שהוא הקצה
האחרון מן הויק הגוף, והרמז כבריעה דראשונה ו'
לגבי ה'. ומן היסוד שהוא סיום הואי' זו משם יורד
אל ה' ואז נעשית המלכות גם היא ברוך. ונקראת
ברוך. עיש' שם קבלת שפע במכפר ברוך כיו' עיב
קילוה סמיכת נאולה לתפלה:

תי' מה בין צלות לעובדא דקטרת, צלותא
אתקנו לה. באתר דקרבינן וכו', ואעפ'
שהקרבתה הם בעולם העשיה עד כרוך שאבר, עיב'
גם בשאר העולמות יש בחינות קרבנות. והוא אשה
יה נוחה לה' אשה בעשיה ריה ביצירה. נוחה
כבריאה לה', באצילות, ואמר וכל אינון קרבנין לאו
אינון השיבין בקטרת, שהרי לא הועיל כלעצור
המנפה אלא קטרת לכו, ואמר ותו מה בין האי
להאי, בא לית' מעמ מה בין תפלה לקטרת, שהתפלה
תיקן להעלות העולמות, ויש איה תיקונא לאתתקנא
אבר קטרת כביד יתיר. שמעלה העולמות גיב' ועביר

ספר אדם ישר

שם כל הא שין שעדין עלה מות בחלונו כסוד
עץ הרעת וצריך להשפיל עצמו אין ממש בשמחה
ובלב טוב בלי שום תקוה לקבלת שכוועי המשות
אין ממש בלב אמת. אמת בלב שמח, בלב אחר
בלב אחבות ישראל ושמחה ששימח עצמו שוכה
להיות שמו יהודי ישראל, ואינו בצפה לשום דבר.
אוי נמשך דעת עליון דעת דמשה'סוד אלף אלופו של
עולם אשכין את דבא. ונעשה ואמת כסוד משה עבד
יהוה. שבספרו ואמת, ונעשה ממות ואמת, ונהפס
כל זין ממות ממות לחיים עלינו ועל כל ישראל. סם
חיים. אין במש, ושמחה בלב טוב. ונעשה מנפץ נפץ.
וגם צריך ליהרר לומר מאה ברכות שהיון דוד
המלך לבטל המנפה ולומר כל ברכה בטונה ובשמחה
ובלב טוב, ויכין להעלות הכרורים מאורר לברך
במות לחיים, ושאריו הקליפות מתים ואין בהם כח
להרע, והמים בזמן המנפה מלת ברוך ככד על הטמא.
כי ברוך הוא חיים ממש. ויתפלל ויברך להשם בשמחה
ובלב טוב, ויכין יוד היואוי ודיאוי, ושם ארני כאח
אדנים, ויכין שם יי יודי ובה מעלה הנצוצין שבקליפה
כסוד ממות לחיים :

ואח'כ יאמר

ויקרא משה לכל זקני ישראל
ויאמר אלהם משכו וקחו לכם צאן
למשפחתכם ושחמו הפסח :
ולקחתם אגרת אוזב וטבלתם סדרם
אשר בסף והגעתם אל המשקוף
ואל שתי המונוות מן הדם אשר
בסף ואתם לא תצאו איש מפתח
ביתו עד בקר : ועבר יהוה לנגוף
את מצרים וראה את הדם על
המשקוף ועל שתי המונוות ופסח
יהוה

דמטרוניא, ואמר וקשיד קשרין. נהד נהדיו אער
זהמא פ' במיש, שהיא בחינת ד' מן הה, ועל ידי זה
מתהבר ואיו בה' וכו' בעשיה, בבהינה שכו, וכן עשיה
ביצירה וכן מעולם. לעולם. עד אים :

ועשית אותה קמרת רקח מעשה
רוח ממלחמה דור קדש : ושחנת
ממנה הדקונתה ממנה לפני
הערת באהל מועד אשר אועד
לך שמה קדש קדשים תהיה לכם
והקמיר עליו אהרן קמרת סמים
בבקר בבקר בהיטיבו את הנרת
יקמירנה : ובהעלת אהרן את
הנרת בין הערבים יקמירנה קמרת
תמיד לפני יהוה לדרתכם

ויכין אחיב בשם מהשן. היוצא מד' מ עלי
ש' ומרי. ד' וימות, נקוד כמו שהי
נקוד בפסוק, ומספרו רבע ע"ב, יוד יוד הי ויו
יוד הי ויחי, וקס'א אלף הי יוד חי, ואח'כ יכין אותו
מלא מ' מה' הא שין והא תהיה מלאה אלפין,
והפשוט נקוד כאמור, והמלוי
נקוד המ' סתומה פתח, והיוד דמלוי השין כצירי
ומספרו עולה מות, ונתמך בנקודו שעולה ע"ב,
בשימשיך לו אלף בתיקון ואמת שבפני א"א שמהפכו
במות לאמת, ויה טוב לסלק המות מכל הוילה. והענין
שצריך ליהרר בזמן המנפה כ"מ ממדות דעות בחבית
השמירה מכנס. ונאוו וקנאו ושנאו ותחרות ונקימה
ונסירה, ותגורל שבכלם מכרה שחורה ועצבות, שהוא
עצמו סם המות פסולת של מלכין דמיתו, שמחה
כל המדות דעות פסולת הכרדין, ופסולת הפסולת
הוא מרה שצדקה ועצבות סם המות ממש המכות.
בזמן המנפה, שורש המיב של זין מלכים הוא משה,

ספר אדם ישר

יהיה על הפתח ולא יתן המשחית וירץ אל תוך הקהל והנה החל לבא אל בתיכם לנגף: ושמרתם את הדבר הזה לחק לך ולבניך עד עולם: והיה כי תבאו לארץ אשר יתן יהוה לכם כאשר דבר ושמרתם את העברה הזאת: והיה כי יאמרו איכם בניכם מה העברה הזאת לכם: ואמרתם: כפסח הוא ליהוה אשר פסח על בתי בני ישראל במצרים: כנגפו את מצרים ואת בתינו הציל ויקד העם וישתחוו:

גם תאמר פסוק

ויעמד פנחס ויפלל ותעצר המגפה:

ויבין בציור זה

וי פה וו והה
יה יו יה תימ
עו נה פי עהג
מה חי לה צופ
די סה לו רהה

ואח"כ

גם יאמר

ויאמר משה אל אהרן קח את המחתה ותן עליה אש מעל המזבח ושיים קטרת והולך מהרה אל העדה וכפר עליהם כי יצא הקצף מלפני יהוה החל הנגף: ויקח אהרן כאשר דבר משה

ספר אדם ישר

יבין בארבע עיב הידועים שנכפרם רפיה לחקן
אתם, ועוד יבין כי קו"ל י"ה אהיה אדני עם הכולל
נכפרם רח"ל:
ואהר' כך יאמר זה הפסוק

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל אֲבִיהֶם
כֵּן אֶפֹּא וְזֹאת עָשׂוּ קְחוּ מִזְמֶרֶת
הָאָרֶץ בְּכָל־יִכְסֵי וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ
מִנְחָה מֵעַם צָרִי וּמֵעַם דָּבֵשׁ
נִכְתָּא וְלֹט בְּטָנִים וְשִׁקְדִּים

ולמקין בשם חוצא מזה **צדנלבש**, וזהו תבין
באחיות הקדומות שהם **פנמכא**, ואחיו באחיות
הבאודות **קדסמגת**, גם חבין בשם קדש
והוא פנסק **דרי**, וי **דרי** בשם
דריש **דרי**, א של נבאית, גם חבין בשם
נעורירין נ חוצא מכ **כין**, בואה עשו
דוקחין **רי** מזכרתי, של

[illegible]

ואח"כ יאמר למנצח זה בצורת המטרה

[illegible]

דמשק תנחם סלה אשלם

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד

ויכל זה יאמר אחד כל שלש תפלות וישרת מנחה
 וישרת, ממזר אלהים יתנו, שכן שבעה פסוקים
 וזמ"ט יבנות, ויבין שר"ת של פסוק האדמונים
 הוא אל, ויבין, הרים, שמספרו ארבע, ור"ת אלה
 של פסוק רביעי אותיות איה, ויבין שלש פסוקים
 אלה שר"ת אל, שהוא מספר איה, ויבין מיץ כנספר
 קהל, ודי כל השמות כנספר קהל ר"ת איה ואלה
 ור"ת כל השבעה פסוקים יחד הם אל"י שמספרו
 שבע, וכל אותיות המספר הדריו כנדר יחד
 ידעם ע"כ, ועל ור"ת ככפרם פרי' מוצות שרור
 כמבואר תבין שמהם באים הקלפות, והעצם ולפיכך

ספר ארם ישר

של ישראל אביהם עם צדנלבש וחלופו

קהמגנת פגמכאר רומא נעורירון

שהמעולים במספר השנה כי תשא את ראש

בני ישראל ולכן אמר ולא יהיה בהם

גגף כי שביט אלו מבריתן מוֹקֵן קליפות והורג

אותם וכן בכל יום נבררין ברורין חדשים וכדי

שלא יזק במעפה אנו קורין שבע פעמים

שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה

אחר מכפר השנה של שמיט צדנלבש

קהמגנת פגמכאר רומא נעורירון

המבדל ומפריש מוֹקֵן וממח אותם כעוד מנכר

ומפרן הארץ חולל תיקון לומר שני פעמים שבע

בבוקר ושני פעמים שבע בערב להבדיל המוֹקֵן

בבוקר ובערב ולהבדיל אותם שלא יזיק וכל זה

מחוקק הגלות תיקון שהיו נשלטים השמות כנוקר

ובערב להמשיך חיים עליו ועל כל ישראל אמן

ובעת בעקבות משיח סוף הדיבור מחנכר הבנינה

כ"מ על בן יהודה להיות בשמחה ובלב שמה כמדת

טיבת ואהבת רעים ואהבת ישראל סעדי ואישע

בסעודה מצוה של רעים לדבר דברי תורה ויראה

ובדביקות התורה או אל חכם וצדיק ומשיח היות על

עצמו ועל ישראל בקריאות שמע ישראל יהוה אלהינו

יהוה אחר ובה יתהפך המעפה להמית הקליפות

זהרע והחיים על ישראל אבן רמין כשם יו"ד הה

וה' הה בכל השמות שמזכיר שהוא שורר בידור

השב והחיים ויבין י' פעם יו"ד ה' פעם הה ו

פעם וו' ה' פעם הה מספרו שבע להמשיך

שבע רצון וחיים אהיב יאבד כסוק הפקר עליו

דשע ויבין שבו שבע חיות כנוג שבע כפירות

בכתר ועד נצח השמות שמוכר בעיקר הכפירות ביצר

תיכחד ראשונה בלה קמץ שהיא ניקוד הבהר שניה

נפש ובכררה כשנתבדר ברור נצוצין אינם נגמרים

לחבר בר עד שיהיה בגמר הדיבור במעפה כמו שהיו

במצרים אלא שהפכו הקב"ה ברוב רחמי על המצרים

לנוק את מצרים להמית הקליפות וזרע בשנתחלק

מהם השפע כמים ברעב וכן להיפך כי יהיב רחמנא

שובע לחיים יהיב ועיקר להמשיך שבע על הקדושה

ובכרה ושפע ואז כמים הקליפות והרע ואחר ימי

הפסח והעומר כגמור הדיבור שלא יהיה מנפה חלילה

ואנחנו כקריבין מנחה חדשה ליהוה זין פעמים חיים

במספר השנה שעולין זין מלכים דמיות ממות

לזין פעמים חיים והוא עצמו מנחה ששלה יעקב

ליוסף שם נורא צדנלבש מסנה לשמור כן

המנפה שהוא צרי דבש נבאת לט במצרים שקדים

השם צדנלבש מספר מנחה חדשה ליהוה הניקרב

בשכונת כנמר הדיבור לשמור אותנו מן המנפה

להמשיך זין פעמים חיים במספר השנה והיה בא להם

הזין מספר רמז הנוער לשרוף החמץ ולהכניעו שלא

יגורם מיתה כיהו מסטרא דמוחא ובהקריבו על

המזבח באבילות כהנים עם הכבשים נצמתק ועולה

עד שורש הדיבור הטוב דעת עליון דעתיקא ונרפך

מדות לחיים והשני ברוב רחמי אחר הדיבור של

מצרים וימי העומר נתן להם התורה של עץ החיים

ויצאו נשמתם בקבלת התורה והתורה היתה אותם

ובשאריו קרב את ושמע ובאו וירדו לסיכרא דנוקבא

לא נעמרו מן הכהנה כנוק שנאמר וינף ידו את

עם על אשר עשו את העול ולכן יוהר מאוד לדבק

ונפשו בעת המנפה בסדרת התורה בזהר ובהקונים

ונבכר שהוא עץ החיים ממש חיים על כל ישראל

ואהבתיו על סוד צדי דבש נבאת לט כמים שקדים

שכפרם בכפר השנה עם שם אנקתם

פסתם פספסים דיוניסם

שם היוצא מברכה כהנים הממשיך שובע ושפע קודש

ובכרה אן בגלות מן השכינה והקדושה אל ישראל

עם הקדוש ובי יהיב רחבנא שובעא להיים קיהיב

וכל זה שלא יעקב אל יוסף להצילו מן הברורים

דעים להמשיך עליו השכינה עיי שם צדנלבש

שמפניו שכינה יהוה ארני והוא המושכת

זין פעם חיים על בני ישראל ולכן בכל זמן המנפה

יב"א אליו מעיד שם צדנלבש המשיך

חיים ואתה כיון לכך אל השמות היוצאין מפסוק זה

ספר אדם ישר

שהיה הקדש בלה הירק

כתר חכמה בינה חסד גבורה תת
נצח הפקר עליו רשע וישמך
יעמד על ימינו כתר חכמה בינה
חסד גבורה תת נצח ויגמילע
רמעי נמישו עשר וילע דקפה

ואת כי יכין הששה שמת ראשית דעב ודו
לי סיט עלם מהש ללה ונקד

שעולים אל, וימשיכו אל שבע שמת מרגלן
הדועין היוצאים מאחיה ויהי שבכריאה, והם סד
תוכת שבת, ושני אל אלו מבחוקם ההיג: הויה
בספרו מלי בן אלהינו בספרו ק'ב בבספר מלי
מ'ה סג ע'ב, וכל זה ימשיך מביאה ליצרה הנקראת
על יניו שבספרו רבוע סג, שאף הוא נמשך שם
ומעשה בספרי אל באית ביש שהוא תיך, והוא
מספר עשר פעמים מ'ב דמ'ה שבעשר ספירות
ריציה המארים כעשיה ומעלים אחת, יריגין
מספרו ייה אדני שהם מוח העשיה בוגיה בספרו
רבוע אדני שככתר דעשה שכה. סד הה של שם,
ור'ה יריגין בוגיה בספרם למ'ד כי שלש פעמים
י'ד אותיות יש בעשר שמת דמ'ב דמ'ה שהמשכט
לה מהיצירה, עלינו מספר רבוע סג היוצא משלש
אחיה שלספרם סג, והם רמזים בשלש אלפין דשם
מ'ה שהמשכט לה מהיצירה, ומעשה הוא העשיה
שאט במשיכים לה במקום אחיה עשו שכה, והוא
רבוע ע'ב עם עשר אותיותו שכאצלות, ושני
אלהים שביגין של עולם חכמה שהוא הבריאה, עם
עשר אותיותיהם דמ'ב מספר עשין, מאותיות מעשה,
ומ'ה שבמעשה הוא שם מ'ה ששרשו ביצירה, וכל
זה אנו במשיכים לידיו שהם מוח העשיה כאמור.
מנהל הוא מ'ב דע'ב דאצלות, ומ'ב דס'ג כבריאה
ומ'ב דמ'ה מציצה. ששלש המ'ב בספרם בוגין שאט
במשיכים לה, שהויה העשית, ובזה עולם לבריאה
שהוא על קואין שביצירה ורושם אורות אלו נשאים
בעשיה: ויאבר ז'פ

ויהי געם יהוה אלהינו עלינו
ומעשה ידיו בוננה עלינו ומעשה
ידיו בוננהו ויהי געם יהוה אלהינו
עלינו ומעשה ידיו בוננה עלינו
ומעשה ידיו בוננהו ויהי געם יהוה
אלהינו עלינו ומעשה ידיו בוננה
עלינו ומעשה ידיו בוננהו ויהי

נגם

השני ויין של והיו בפתח והדצירה השני ויין של
ל'י: ברולם, והלכד פתח, והסכך של סיט פתח, והיד
חולם, והסית ציריה, והעין והלסר של עלים קמין, והסם
והיה של מהיש ציריה, והשין חורקה, והשט למדן של
ל'יה קמין והוא צירי, ונקדוה אלו הם נקד: מוצא
האותיות והשמות, בספרם מנין צרות, להמתיק צרות
ישראל, בסד שלשה פעם יד: הו וו הי יד היואו
היווד הא ואי הא יוד תתו הה, ואחורי השמות
הירועין ע'ב קפ'ד קסין קיל קדים הכל בנודע:
ואחרי יאמר שבעה פעמים וידו נועם, כוננו שבעה
אותיות אחריה היינו, ושבע מרגלן, ויכין ויהי נועים
אימא שכאצלות על בריאה, לצורך וזוג ה' אלהינו אימא
שהם עלינו, ויכין עתה להמשיך מהבריאה, או מהתוכפת
שבת אשר שם, ובא מעצמו עלינו אל הציצין, ומהצירי
ימשיכו לעשיה, באמרו ומעשה ידיו והוא התוכפת
שדחות במעשה ידיו הטובים, ויהוה בוגיה עלינו
במה שנעלה העשיה. שעתה קבלה הארה מהיצירה
לבריאה, ואז אף מה שבה שפדנו כמה שהדוענו במעשה
ידיו בונניהו בתוכפת הארה שיהוה הבריאה לעשיה,
כי הוא צריכה לכל להיות בעשיה, מודד הקליפות,
ויהי זה סוד לזוג זיין לפי שיתבחק ד'ג בנצפך
אשר שם, שמספרם המשה פעמים ניו שהם בסוף
המשה תיבות דפסוק זה, הם אלהינו ושני פעמים
עלינו ושני פעמים ידיו: כיצד יהיו מספרו א'ל, ובו
אותיות יהוה, ועוד יוד אחת עם נעם, מספרם אחיה
דיויין עם עשר אותיותיו, ולפי שכבר עבר השבת, ואינו
באלה כמנו אלא כוד שלש יודין ואף שכו.

ספר אדם ישר

[illegible]

ואנברדו ארץ ימים אשביערו
ואראהו בישועתי

ועתה נבאדם ככריתא ואזו הן הצרי והצפור וכו'
הצרי כתיב והצפור יסוד וההכלה מל' והכלה א"ב
הצרי צריקן לקשר החשבה שיהיה כתיב א"ב
הכלה שיהיה א"ב כתיב א"ב בהאבנה הכיוד שיהיה
ההתקן מהשאר אבל הוא עליו יותר מן המכלול
ידו כל כשיאר מן כתיב העיון ולכן מן כתיבים
ה' ראו ל' ב' עיד הנל' מידה וארבעה כתיב
אין ל' אל דה המה קוצקה נכרה ונכונה נכד
ח"ה' ב' הוא קו האבצעי ויצאן בכמו ענפים ודעות
ונגלים וענףין כן הוא קו שכולו ודרכיו נעה, ב' גם הוא
כתיב מעט ב' הוא קו ימי' אבל א"ב מרצה ב' כי מ' ב' כ
היה שהוא חסדו, קוטם חסדו, קלופה בינה קננין
דוד, אבנה היותם א"ב סמנים נבאר ביניהן הקדש
מל' שדוד ודוד ועל שנת' שם הענין ב' נמשכים
כמה מעשר' ככריו' י' כלבים שבונו בארץ אדום
ששאו' דהתנות ועוד ד' אחרים שחלי' וים
תבונה, וסוד הוא ב' אהיות אלו אחרות בשש' ש
היה שגם ינכרמא יאובבר ידעת כי ב' אהיות אלו
שם שדוד א"ב כתיב סודית' אבסוד' א' אהדיים הנל'

ואח"כ יאמר כל המבורר של יושב כסתר, ויט"ן בפי"ט
 יחלק י"א יושב שהוא שבי"א, וגם שלש אותיות
 הדבור שבי"ה, העלות השח"ך יצאנו על ידי שם
 נ"ל, הרי"א מאותיות המכסות לס"ת האותיות, וז"ל
 ה"י ילפ"ק, ויכו"ן כ"ה"ך שהוא ס"ת כ"י מלאכו
 יצא י"ה, וכל שהוא פ"ת לשמך בכל דרכך, ובמסור
 על פסוקים י"א את עצמו ויהענינו, ובפרט
 השח"ך בדרך ויגמור כל המבורר

ישב בסתר עליון בצל שרי יתלונן
אמר ליהוה מחסי ומצדתי אלתי
אבטח בוכי הוא יצילק מפחי יקוּש
מדבר הנות באברתי יסד לדותחת
כנפיו תחסה צנה וסחרה אמתו לא
לא תירא מפחד לילה מחייעוף
יומם מדבר באופל יחלק מקטב
ישור צהרים יפול מצדה אלה
ורבבה מימנה אליה לא יגשרק

ספר אדם ישר

אתה הוא יהוה אלהינו
שהקמירו אבותינו לפניך
את קמורת הסמים בזמן
שבית המקדש היה קים
כאשר צוית אותם על יד
משה נביאך בכתוב
בתורתך: ויאמר יהוה אל
משה קח לך סמים נטף
ושחלת וחלבנה סמים
ולבונה זכה בר בכר יהיה:
ועשית אותה קמורת רקח
מעשה רוקח ממולחטהור
קודש: ושחקת ממנה הרק
ונתת ממנה לפני העדות
באהל מועד אשר אועד
לך שמה קודש קדשים תהיה
לכם: ונאמר והקמיר עליו
אהרן קמורת סמים בבוקר
בבוקר בהשיבו את הנרות
יקמירנה: ובהעלות אהרן
את הנרות בין הערבים

שדחו לבניה במקום זינר הם ייא כמנן ו'ה כי כל
זה כבול זינר הוא ולכן תבצא כי לעולם אין דפנס
עולה רק כנגד זינר ולא באי אודו ענין הקליפה הנקרא
חולע כניל בפסק עולת תמיד וכו' ע'ש. כי הנה אלו
הם יא קליפות של יא סמי תקטרת והם עשתי
עשר ירעות עיניהם יא אחרים שכפרשת כי תבא
והנה כל אחד מהי'א נקרא אדם, כבדוה ארץ אדם
ולא פעם אדם נ'מטריא תציתו עם יא כוללים נ'מטרי'
חולע, וז'ס לעית אדם מ'יבו אדני' לאראה ע'י אחד
עשר אדם אלו, שהם נ'מטרי' לעית משם נ'מטך עות
חרין לאדמה הנה כל זה הוא בקליפות, ולכן הקדושה
הנקרא אדני' לא ראה, כי אינם במקום הקדושה הנקרא
אדני', וזה אכרו יא אלהים כי תחלק מלת אלהים
(כי תחלק מלת אלהים) לשנים, אלהי מ'ו וכל אחד
עלה נ'מטריא אדם ע'ה שלו, והם יא אדם כמנן אי'
וזהו א'י אלהימוהו נ'יכ ענין תביאמו ותטעמו, פירוש
הביא לאתו מ'ו, ותטע לאתו מ'ו, ותזכס כסד יא
סמי הקטרת ותביאם ותטעם בהם נחלך, שהוא
הקדושה, וגם בתיבת המיטמו יש מלת אי' מ'ו שהם
יא אדם הנ'לוגם הם עולין נ'מטרי' שיה' וזהו שאריל
ענין שור שחור בימי ניסן וכו' והנה כל אלו החיצונים
אחיהם ויניקתם במחוק דקטנת שהם שמות דאלהים
כמי שנתבאר בענין הקדש, ולשעם זה היה שסיח מ'ן
הקטרת, והענין קבם שביארנו בדרוש תפילין, ובענין
השינן של תפילין, שהם כדעת המוחין דקטנת
ושם אלהים, אשר במילוי יודין בנימטרי' ש', ושינן
במילוי הוא נ'מטרי' ש'ים, ואם ימנה עמיהם הוין רשין
שיש ב'שינן אחד מ'ד' רשין ואחר מ'ג' ר'י שסיח
עם הכולל כנמר שם, מ'הוין ראשים הם' כללות ד'
מ'הוין ונ' לבישיתם שורם נ'י, וכוה תבין לכה הקליפות
נקראים אלהים אחרים מפני שניקנים כהמוחין דקטנת
הקרא' אלהים, והם נקראים אלהים אחרים, גם זין
ראשין ב'שינן הם ד', מ'הוין דגולת והם ד' וג'
לבושים דגולת ד'י, וזעם אלהים במילוי השילה
שין במילוי שסיח' (לכן תבצא כי העיקר הם שסיח)
ולכן תבצא כי העיקר הם שסיח' כמנן ימית תחבה
שורם המוחין דקטנת הם שיינן ד' מ'הוין דגולת הם
שסיח' ע'ה אבל ה' יתירים הם כנגד נ'י נהי' דאמא
שהם לבושים: ואידין יאמר הקרבנות כסדר
כל יום

ספר אדם ישר

יקטירנה קטורת תמיד לפני יהוה לדורותיכם:
הקושט שנים עשר וקלופה
שלשה וקנמון ושעה ברית

תנו רבנן פטום הקטורת כיצד שלש מאות וששים ושמונה מנים היו בה שלש מאות וששים וחמשה כמנין ימות החמה מנה לכל יום פרס בשחרית ופרס בין הערבים ושלשה מנים יתרים שמהם מכנים כהן גדול מלא חפניו ביום הכפורי ומחזירן למכתשת בערב יום הכפורים ושוחקן יפה יפה כדי לקיים מצות דקה מן הדקה: ואחר עשר סמנים היו בה ואלו הן הצרי והצפורן והחלבנה והלבונה משקל שבעים שבעים מנה מור וקציעה שבולת נדר וכרכום משקל ששה עשר ששה עשר מנה

כרשינה תשעה קבין יין קפריסין סאין תלתא וקבין תלתא ואם אין לו יין קפריסין מביא חמר חורין עתה קמלח סדומי רובע הקב מעל עשן כשרבי נתן הבבלי אומר אף כפת הירדן כל שהוא ואם נתן בה דבש פסלה ואם חסר אחת מכל סמניה חייב מיתה: רבן שמעון בן גמליאל אומר הצרי אינו אלא שרף הנוטף מעצי הקטף בורית כרשינה למה היא באה כדי ליפות בה את הצפורן כדי שתהא נאה יין קפריסין למה הוא בא כדי לשרות בו את הצפורן כדי שתהא עזה והלא דלת

ספר אדם ישר

והלא מי רגלים יפין לה מפני שהתורה אמרה כיכל
אלא שאין מכניסין מי רגלי שארוכל דבש לאתקטירו
במקדש מפני הכבוד: תניא רבי נתן אומר כשהוא
שוחק אומר הדק היטב היטב הדק מפני שהקליפה
לבשמים פטמה לחצאין כשרה לשליש ולרביע לא
שמענו אמר רבי יהודה זה הכלל אם כמדתה
כשרה לחצאין ואם חסר אחת מכל סמניה חייב
מיתה:

תניא בר קפרא אומר אחת לששים או לשבעים
שנה היתה באה של שירים לחצאין ועוד תנא בר
קפרא אלו היה נותן בה קורטוב של דבש אין אדם
יכול לעמוד מפני ריחה ולמה אין מערבין בה דבש
יהוה הושיעה המלך יעננו ביום קראינו יהוה
הושיעה המלך יעננו ביום קראינו יהוה הושיעה המלך
יעננו ביום קראינו יהוה צבאות עמנו משגב לנו
אלהי יעקב סלה יהוה צבאות

ספר ארם ישר

צבאות עמנו משגב לנו
 אלהי יעקב סלה יהוה
 צבאות עמנו משגב לנו
 אלהי יעקב סלה יהוה
 צבאות אשרי אדם בוטח
 בך יהוה צבאות אשרי
 אדם בוטח בך יהוה צבאות
 אשרי אדם בוטח בך יהוה
 הושיעה המלך יעננו ביום
 קראינו יהוה הושיעה
 המלך יעננו ביום קראינו
 יהוה צבאות אשרי אדם
 בוטח בך יהוה הושיעה
 המלך יעננו ביום קראינו
 אנא בכח גדולת ימינך
 תתיר צדורה קבל רנת
 עמך שגבנו מהרנו נורא
 גבור דורשיי חודך כבבת
 שמרם ברכם מהרם רחמם
 צדקתך תמיד גמלם חסין
 קדוש ברוב טובך נהל
 עדתך יחיד נאה לעמך פנה
 זוכרי קדושתך שועתינו
 קבל ושמע צעקתינו יודע
 תעלומות

ספר אדם ישר

הקדמות לה ובל אלו השמות בלי נקוד ואח"כ יסין
הויה פשוטה ורבעה ועוד רבוע מיה, הבל נקוד
בחשף קמץ יהוה יהוה יהוה יוד יוד
הא יוד הא ווא יוד הא ווא הא
מספרם ברוך

תעלומות ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד

ואם יום רבעי הוא בתוספת הדרת הוא זמן המנפה
ח"י יל קדם וירחת השמש אצל עשב פיגם שהוא
דרושא ואמר ויהי נעם וישב כסתר כלו ואח"כ יאמר
אני לוקט איתך בשם ד' אלהי ישראל ושמידת פלוגי
כן פלוגית מן הדבר זמן המנפה ואח"כ יחתכנה כמטביל
של זחב וכתוב בקלק כשר:

יכוין השם השני דאנא נכח ושם ריגז בינט
שדוא חילופו בא"ת ב"ש שניהם נקדים שבא
ואח"כ מטטריין ושם ינגנפיט שדוא חילופו
בא"ת ב"ש ואח"כ שם מנגיאל כל נקוד חילי
ובספרי סג וכן ואח"כ שם גורטמס והוא
מטטריין מהופך כל נקוד הנף קסין ואח"כ
יסין שם ילי ושם מכים שדוא חילופו בא"ת
ב"ש ושם כוויז שדוא באותיות הגמא והרות
לאותיות הויה ושם טרדר שדוא באותיות

ויל אמו אהע הויש דיי עדו יהל אבל
אסל מתר פתם ופווה

רשע
ווי פה וו ורה
יה יי יה תימ
עו נה פי עהג
מה חילה צופ
די סה לורהה
רומא
נעורידון
מהש
קרע שטן
דגו בנט
ילי מכס
כחו שרהה
מאכעס
סלדלען
מאכעס
מאכעס

ויעמוד
פינחס
ויפלל
הרעצור
המנפה
במאמר
אל
שור

אתה סתר לי מצר תצרני רני פלמ

חיים עלינו ועל כל ישראל אמן

ונתן קמיע וכל ימן פרוטא : וכל זמן שנטא הקמיע טכ פרוטא : לא ירע מן כחוסה הדיס : טכנטז הקמיע צומנה טל הענטה
רק חיים לו כל סניניו

סדר אמירת הקטורת

עם קיצור הכוונות
כמו שכתב רביה"ק ה'היכל הברכה' זי"ע
מתוך דברי האריז"ל
לאומרו בשעת מגיפה ר"ל

סדר אמירת הקטורת

טוב לכזין תמיד בזמן המגפה בשם יְיָ, כי הוא שם נורא מאוד.

טוב לכזין בפיטום הקטורת בבוקר ובמנחה. וטוב לקום בחצות לילה אחר שתאמר סדר התיקון, תאמר סדר זה:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה קח לְךָ סָמִים נָטָף וּשְׁחַלֵּת וְחִלְבֵּנָה
סָמִים וּלְבֵנָה זָכָה בַּד בְּבַד יִהְיֶה:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה קח לְךָ סָמִים נָטָף וּשְׁחַלֵּת וְחִלְבֵּנָה
סָמִים וּלְבֵנָה זָכָה בַּד בְּבַד יִהְיֶה:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה קח לְךָ סָמִים נָטָף וּשְׁחַלֵּת וְחִלְבֵּנָה
סָמִים וּלְבֵנָה זָכָה בַּד בְּבַד יִהְיֶה:

ואח"כ ג' פעמים למפרע:

יִהְיֶה בְּבַד בַּד זָכָה וּלְבֵנָה סָמִים וְחִלְבֵּנָה וּשְׁחַלֵּת נָטָף סָמִים
לְךָ קח מֹשֶׁה אֶל יְהוָה וַיֹּאמֶר

יִהְיֶה בְּבַד בַּד זָכָה וּלְבֵנָה סָמִים וְחִלְבֵּנָה וּשְׁחַלֵּת נָטָף סָמִים
לְךָ קח מֹשֶׁה אֶל יְהוָה וַיֹּאמֶר

יִהְיֶה בְּבַד בַּד זָכָה וּלְבֵנָה סָמִים וְחִלְבֵּנָה וּשְׁחַלֵּת נָטָף סָמִים
לְךָ קח מֹשֶׁה אֶל יְהוָה וַיֹּאמֶר

ואח"כ אותיות למפרע בנקודות אלו כזה:

הַיְהוּ דְבָב דְּבַד הַבְּזוּ הַנְּבִלִין מוֹיֶזֶס הַנְּבִלְחוּ תִלְחִשׁוּ פּוֹטֵנִי
מִזֶּמֶס כֹּל חִיק הַשֶּׁמֶל לְאוּ הַנְּהִי רִמְאִיוֹ

וְעִשִּׂיתָ אֹתָהּ קְטֹרֶת רִקַּח מַעֲשֵׂה רוֹקַח מְאֻלָּח מְהוֹר קָדֵשׁ: וּשְׁחַקֵּת
מִמֶּנָּה הַדֵּק וְנִתְתָּה מִמֶּנָּה לִפְנֵי הָעֵדֻת בְּאַהֲל מוֹעֵד אֲשֶׁר
אֲנִיעַד לְךָ שָׁמָּה קָדֵשׁ קָדָשִׁים תִּתֶּנָּה לָבָם: וְהִקְטִיר עָלָיו אַחֲרָן קְטֹרֶת

סמים בפקר בפקר בהיטיבו את הנרות וקטירנה: ובהעלת אהרן את הנרות בין הערבים וקטירנה, קטרת תמיד לפני יהוה לדרתיתכם: ויכוין בשם ביה"ש.

ומספרו יוד הי יוד הי ויו יוד הי ויו הי, אכלף הי יוד הי. ויכוין יום הא ש"ן, ומספרו עולה מות, ונמתק בנקודו שעולה ע"ב, כשימשיך לו אלף מתיקון ואבות שבפני אריך אנפין, שמהפכו מ'מות' ל'אמת', וזה טוב לסלק המות מכל חולה.

ואח"כ יאמר:

ויקרא משה לכל וקני ישראל ויאמר אלהם משכו וקחו לכם צאן למשפחתכם ושחטו הפסח: ולקחתם אגרת אזוב וטבלתם בדם אשר בסף והנעתם אל המשקוף ואל שתי המזוזות מן הדם אשר בסף ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר: ועבר יהוה לנגף את מצרים וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות ופסח והיה על הפתח ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם לנגף: ושמרתם את הדבר הזה לחק לד ולבניד עד עולם: והיה כי תבאו אל הארץ אשר ימן יהוה לכם כאשר דבר ושמרתם את העבדה הזאת: והיה כי יאמרו אליכם בניכם מה העבדה הזאת לכם: ואמרתם זבח פסח הוא ליהוה אשר פסח על בתי בני ישראל במצרים בנגפו את מצרים ואת בתינו הציל ויקד העם וישתחוו:

גם יאמר:

ויאמר משה אל אהרן קח את המחתה ותן עליה אש מעל המזבח ושים קטרת וחולד מהרה אל העדה וכפר עליהם כי יצא הקצף מלפני יהוה החל הנגף: ויקח אהרן כאשר דבר משה וירץ אל תוך הקהל והנה החל הנגף בעם ויתן את הקטרת וכפר על העם: ויעמד בין המתים ובין החיים ותעצר המגפה: ויהיו המתים במגפה ארבעה עשר אלף ושבע מאות מלבד המתים על דבר קרח: וישב אהרן אל משה אל פתח אהל מועד והמגפה נעצרה:

גם תאמר פסוק: וַיַּעֲמֵד בֵּינָהֶם וַיַּפְלִל וַתַּעֲזֹר הַמִּנְפָּחָה: ויכוין:

וַי	פָּה	וּ	וְהֵא
יָהּ	יוֹ	יָהּ	תִּימָ
עֶו	נָה	פִּי	עֲהֻגָּ
מֵה	זִי	לֵה	צֹפֹ
דִּי	סֵה	לוֹ	רֵהֵה

וַיֹּאמֶר לְמַנְצָה בְּצוּרַת הַמְּנוּרָה:

[illegible]

אָטלס

תִּנְתֶּם מֶלֶךְ

ד'במש"ק

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וַיְכוּין: צַדִּילִבְשִׁי, פֶּגְמִכָּאָר, קָה־סִּמְנָת.

וַיְכוּין בִּשְׁם רוּטָא. וּבִשְׁם זַעֲוִירִירֹן. וּבִשְׁם קָר"ע שֵׁט"ן.

וַיֹּאמֶר:

כֹּתֵר חֲכֵמָה בִּינָה חֶסֶד גְּבוּרָה ת"ת נִצָּח
הַפָּקֶד עָלֵינוּ רִשְׁעֵי וְשִׁמְטֵי יַעֲמֹד עַל יְמֵינוּ:

כֹּתֵר חֲכֵמָה בִּינָה חֶסֶד גְּבוּרָה ת"ת נִצָּח
וְנִימְנֵי לַע דְּמַעַי נִמְשָׁן עֲשֵׂךְ וְיִלְעַ דְּקַפָּה

וַיְכוּין הַשֵּׁשֶׁה שְׁמוֹת רֵאשֻׁנוֹת דַּע"ב
וְהוּ יְלִי סִיטָ עֲלֵיכֶם מִהֵשֵׁי כֻלָּה

וַיֹּאמֶר ז' פַּעֲמִים:

וַיְהִי נֶעֱם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ בּוֹנֵנָה:

א יְהוָה

וַיְהִי נֶעֱם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ בּוֹנֵנָה:

ב יְהוָה

וַיְהִי נֶעֱם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ בּוֹנֵנָה:

ג יְהוָה

וַיְהִי נֶעֱם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ בּוֹנֵנָה:

ד יְהוָה

וַיְהִי נֶעֱם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ בּוֹנֵנָה:

ה יְהוָה

וַיְהִי נֶעֱם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ בּוֹנֵנָה:

ו יְהוָה

וַיְהִי נֶעֱם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ בּוֹנֵנָה:

ז יְהוָה

אדם סדר אמירת הקטורת ישר ה

ויגמור כל המזמור:

יֵשֵׁב בְּסֵתֶר עֲלִיּוֹן. בָּצַל שְׂדֵי וַתְּלוֹנָן: אָמַר לַיהוָה מַחְסֵי
וּמְצוּדָתִי. אֱלֹהֵי אֲבֹתָם בּוֹ: כִּי הוּא יִצְלֶךְ מִפֶּחַ יְקוֹשׁ
מִדְּבַר תּוֹזֹת: בְּאֲבָרְתוֹ יִסֹּךְ לֶךְ וַתַּחַת כְּנָפָיו תִּתְחַסֶּה. צִנְה
וּסְתַרְהָ אִמְתּוֹ: לֹא תִירָא מִפֶּחַד לַיִלָה. מַחֲזִין יַעֲוֶף וְיֹמָם: מִדְּבַר
בְּאֶפֶל יִהְלֶךְ. מִקְטָב יִשׁוּד צְהָרִים: וְפֹל מִצַּדָּד אֶלֶף וּרְבָבָה
מִיִּמִּינָה. אֲלִיךָ לֹא יִגָּשׁ ס"ת עִם ג' אוֹתִיּוֹת וְהַכּוֹלֵל שְׂכִיחַ לַהֲעֹלֹת הַשִּׁי"ךְ
נִיצוּצוֹת עַל יְדֵי שֵׁם יִגָּל הַיּוֹצֵא מֵאוֹתִיּוֹת הַסְּמוּכוֹת לוֹ: רַק בְּעֵינֶיךָ תִּבְטֵי.
וְשִׁלְמַת רָשָׁעִים תִּרְאֶה: כִּי אַתָּה יְהוָה מַחְסֵי. עֲלִיּוֹן שְׁמַת
מְעֻנָּה: לֹא תֵאָנֶה אֲלִיךָ רָעָה. וְנִגַּע לֹא יִקְרַב בְּאַהֲלֶךְ: כִּי
מִלֵּאכָיו יִצְנֶה לֶךְ ס"ת יוֹהֵר. לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל הַרְבֵּיב ס"ת כֹּלֵךְ: עַל
כַּפִּים וְשִׁאוֹנֶךָ יֵשֵׁא אֶת עֲצָמוֹ וַיִּתְנַעֲנַע. פֶּן תִּגַּף בְּאֶכָן רִנְלֶךְ: עַל שַׁחַל
וּפְתֵן תִּדְרֹךְ. תִּרְמָם כְּפִיר וַתִּנֵּן: כִּי כִי חֶשֶׁק וְאַפְלִטָהוּ.
אֲשַׁנְבְּחוּ כִי יָדַע שְׁמִי: יִקְרְאוּנִי וְאֶעֱנֶהוּ עִמּוֹ אֲנֹכִי בְצָרָה.
אֲחַלְצָהוּ וְאֲכַבְּדָהוּ: אֲרַךְ יָמִים אֲשַׁבֵּיעֵהוּ. וְאַרְאֶהוּ בִּישׁוּעָתִי:

ואתה הוא יהוה אליהו שתקטירו אבותינו לפניך את קטרת הסמים
בזמן שבית המקדש היה קיים. כאשר צוית אותם על יד משה
בביאך בכתוב בתורתך:

ויאמר יהוה אל משה קח לך סמים נטף ושחלת וחלבנה סמים
ולבנה ובה בד בבד יהיה: ועשית אתה קטרת ריח
מעשה ריחם ממלח מהור קדש: ושחקת ממנה דרך ונתתה
ממנה לפני העדת באהל מועד אשר אועד לך שמה קדש
קדשים תהיה להם: ונאמר והקטיר עליו אהרן קטרת סמים
בבקר בבקר בחיטיבו את הנרות וקטירנה: ובהעלת אהרן את
הנרות בין הערבים וקטירנה קטרת תמיד לפני יהוה לדורתכם:|

תנו רבנן פמזם הקטרת ביצר. שלש מאות ושלשים ושמזנה מנים היו
בה. שלש מאות ושלשים וחמשה כמנן ומות החמה. מנה לכל
יום. פרס בשחרית ופרס בין הערבים. ושלשה מנים יתרים שמהם
מכנים בתן גדול מלא חפניו ביום הכפורים. ומחזירן למכתשת בערב
יום הכפורים. ושוחקן יפה יפה כדי לקיים מצות דקה מן הדקה:

ואחר עשר סמנים היו בה. ואלו הן א הצרי ב והצפרן
ג והחלבנה ד וחלבונה משקל שבעים שבעים מנה. ה מר
ו וקציעה ז שבלת נרד ח וברבם משקל ששה עשר ששה עשר
מנה. ט הקשט שנים עשר. י וקלופה שלשה. יא וקנמן
תשעה. ברית ברשינה תשעה קבין. יין קפריסין סאין תלתא
וקבין תלתא. ואם אין לו יין קפריסין מביא חמר תורן עתיק.
מלח סדומית רבע חקב. מעלה עשן כל שהוא. רבי נתן
הבבלי אומר, אף כפת תירדן כל שהוא, ואם נתן בה דבש
פסלה. ואם חסר אחת מכל סמניה חיב מיתה:

רבן שמעון בן גמליאל אומר. הצרי אינו אלא שרף הנוסף
מעצי הקטף. ברית ברשינה למה היא באה, כדי ליפות
בה את הצפרן, כדי שתהא נאה. יין קפריסין למה הוא בא,
כדי לשרות בו את הצפרן, כדי שתהא עזה. וחלא מי רגלים
יפין לה, אלא שאין מכניסין מי רגלים במקדש מפני הכבוד:

תניא רבי נתן אומר. בשהוא שוחק אומר, הדק היטב
היטב הדק. מפני שהקול יפה לבשרמים. פטמה
לחצאין בשרה. לשליש ולרביע לא שמענו: אמר רבי
יהודה זה הכלל. אם במדתה בשרה לחצאין. ואם חסר
אחת מכל סמניה חיב מיתה:

יְהִנֵּה צְבָאוֹת עִמָּנוּ מְשֻׁנָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה:

יְהִנֵּה צְבָאוֹת עִמָּנוּ מְשֻׁנָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה:

יְהִנֵּה צְבָאוֹת עִמָּנוּ מְשֻׁנָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה:

יְהִנֵּה צְבָאוֹת אֲשֶׁרִי אָדָם בִּטְחָ בָּךְ:

יְהִנֵּה צְבָאוֹת אֲשֶׁרִי אָדָם בִּטְחָ בָּךְ:

יְהִנֵּה צְבָאוֹת אֲשֶׁרִי אָדָם בִּטְחָ בָּךְ:

יְהִנֵּה חוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנּוּ כִּיּוֹם קָרְאֵנוּ:

יְהִנֵּה חוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנּוּ כִּיּוֹם קָרְאֵנוּ:

יְהִנֵּה חוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנּוּ כִּיּוֹם קָרְאֵנוּ:

יְהִנֵּה צְבָאוֹת עִמָּנוּ מְשֻׁנָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה:

יְהִנֵּה צְבָאוֹת עִמָּנוּ מְשֻׁנָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה:

יְהִנֵּה צְבָאוֹת עִמָּנוּ מְשֻׁנָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה:

יְהִנֵּה צְבָאוֹת אֲשֶׁרִי אָדָם בִּטְחָ בָּךְ:

יְהִנֵּה צְבָאוֹת אֲשֶׁרִי אָדָם בִּטְחָ בָּךְ:

יְהִנֵּה צְבָאוֹת אֲשֶׁרִי אָדָם בִּטְחָ בָּךְ:

יְהִנֵּה חוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנּוּ כִּיּוֹם קָרְאֵנוּ:

יְהִנֵּה חוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנּוּ כִּיּוֹם קָרְאֵנוּ:

יְהִנֵּה חוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנּוּ כִּיּוֹם קָרְאֵנוּ:

יְהוָה צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׁגֵּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה:

יְהוָה צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׁגֵּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה:

יְהוָה צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׁגֵּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה:

יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר־יְאָדָם בְּמִטָּה בָּךְ:

יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר־יְאָדָם בְּמִטָּה בָּךְ:

יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר־יְאָדָם בְּמִטָּה בָּךְ:

יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ כִּיּוֹם קָרָאנוּ:

יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ כִּיּוֹם קָרָאנוּ:

יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ כִּיּוֹם קָרָאנוּ:

יְהוָה צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׁגֵּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה:

יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר־יְאָדָם בְּמִטָּה בָּךְ:

יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ כִּיּוֹם קָרָאנוּ:

אָנָּה בָּבֶת, גְּדֹלַת וְיָמִינָהּ, תַּתִּיר צְרוּרָה:

קָבַל רֵנַת עַמְּךָ שֶׁנִּבְנוּ מִתְּרַנּוּ נִזְרָא:

נָא גְבוּר, הוֹרֵשׁ יַחֲוֹדֶךָ, בְּכִבְתֵּי שְׁמֶרֶם:

בְּרָבֶם מִתְּרֵם, רַחֲמֵי צִדְקָתְךָ, תִּמְיֹד גְּמֻלָּם:

חֲסִין קְדוֹשׁ, בְּרַב טוֹבָךָ, נִחַל עֲדָתְךָ:

יַחֲדֵי גְּאֻה, לְעַמְּךָ בְּנֵה, זֹכְרֵי קִדְשְׁתְּךָ:

שׁוּעֵתָנוּ קָבַל, וְשִׁמְעֵנוּ צַעֲקָתָנוּ, יוֹדֵעַ תַּעֲלָמוֹת:

בְּלִחַשׁ: בְּרוּךְ שֶׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וּכְיוּן קִרְעֵשִׁטָּן, וְשֶׁם דִּגְלֵבִיטָּ. וְשֶׁם מִטְטֵרוֹן וְשֶׁם יִנְגִּלְפִטָּ.

וְשֶׁם סִגִּלְגֵּי־אֵל, וּמִסְפְּרוֹ יוֹד הֵי וְאוֹ הֵי, יוֹד הֵה וּוֹ הֵה.

וְשֶׁם גִּזְרֵטִיטִימ וְהוּא מִטְטֵרוֹן מְהוּפֵךְ.

וּכְיוּן שֶׁם יֵלִי, וְשֶׁם מִכְבֵּם. וְשֶׁם כּוֹזֵו, וְשֶׁם טִדְהֵד.

וּכְיוּן יִהְיֶה יִי יִהְיֶה יִהְיֶה

יִוֹד יִוֹד הֵה יוֹד הֵה וְאוֹ יוֹד הֵה וְאוֹ הֵה

אב"ג ית"ץ

קר"ע שט"ן

נג"ד יכ"ש

בט"ר צת"ג

חק"ב טנ"ע

יג"ל פו"ק

שק"ו צי"ת